

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

3. PROSINCE 2006

Z obsahu:

Duch Svátý je život duše

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

15. listopadu 2006

- strana 2 -

Bděte, Pán je blízko

Kardinál John

Henry Newman

- strana 4 -

Ruský major, který zachránil Karola Wojtylu

Erich Maria Fink

- strana 5 -

Konstantinské jubileum

Markéta Foppová

- strana 6 -

„Moje milosrdenství je větší než tvoje bída“

Obrácení Donalda Collo-
way

- strana 8 -

Misie sester

Neposkrvněného Početí Panny Marie v Kamerunu

- strana 11 -

Katolické misie

Končí jubilejní rok jezuitů -
jejich vklad do misijního
díla Církve

- strana 12 -

Quas primas

Encyklika Pia XI.

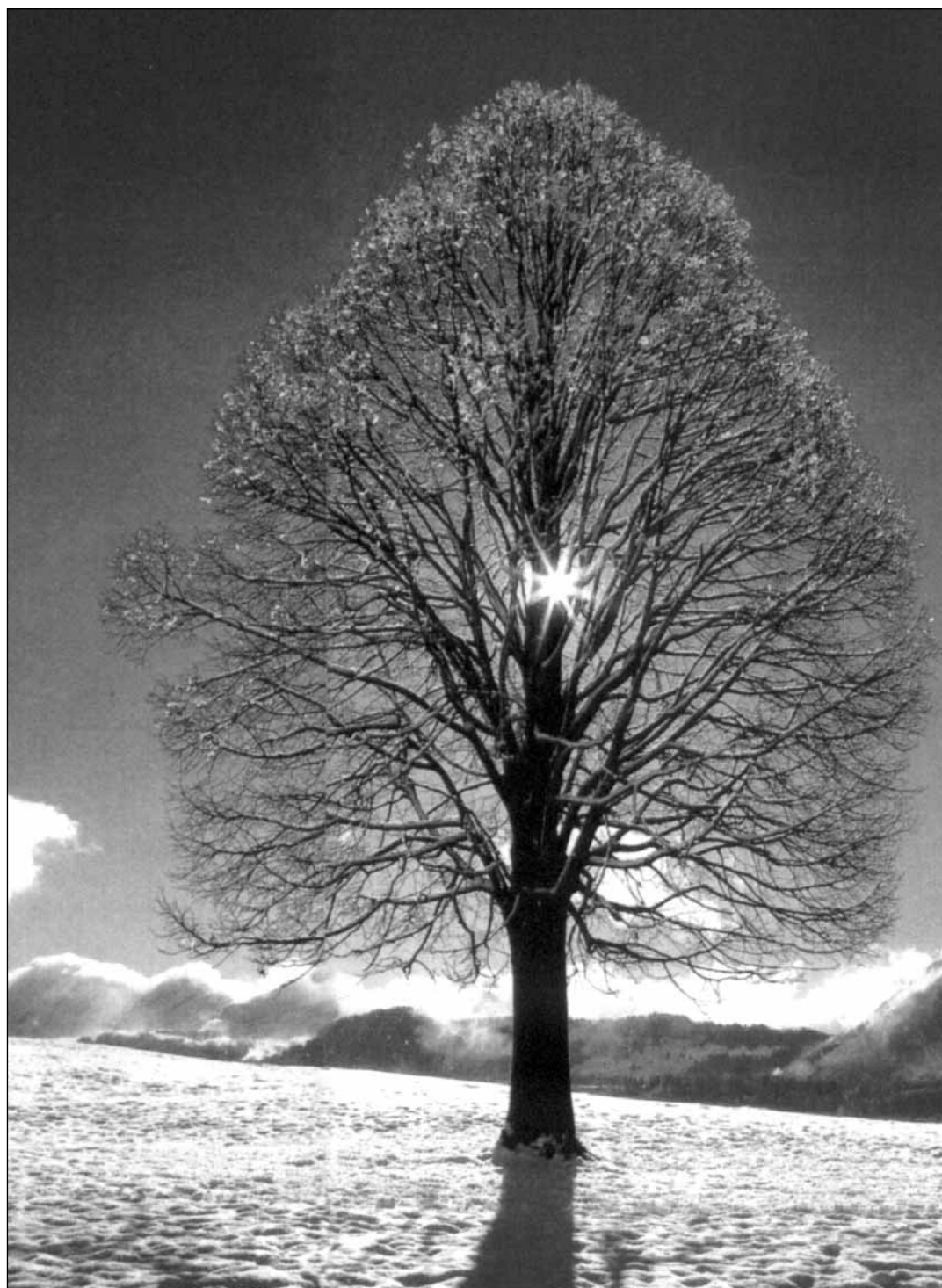
(dokončení)

- strana 15 -

Výzvy fatimského poselství (82)

Četba na pokračování

- strana 17 -

Také dnes, podobně jako již ve dvou předchozích katechezích, se vrátíme ke svatému Pavlu a jeho myšlení. Stojíme před gigantem nejen v rovině konkrétního apoštolátu, ale také pokud jde o teologickou nauku, která je mimořádně hluboká a podnětná. Když jsme minule rozjímali o tom, co napsal Pavel o ústředním místě, jaké zaujímá Ježíš v našem životě víry, dnes uvidíme to, co říká o Duchu Svatém, o jeho přítomnosti v nás, protože i zde nám Apoštol poskytuje nauku o veliké důležitosti.

Duch synovství a života

Víme, co říká svatý Lukáš o Duchu Svatém ve Skutcích apoštolů, když popisuje událost Letnic. Duch Letnic přináší s sebou silný podnět k přijetí misijního poslání vydávat svědectví evangelia na všech cestách světa. Opravdu, kniha Skutky apoštolů vypráví celou sérii misíí, které apoštolové vykonali nejdříve v Samařsku, pak na pobřeží Palestiny a konečně v Sýrii. Především vypráví o třech velkých misijních cestách, které vykonal Pavel, jak jsem již připomněl v minulém středečním setkání. Svatý Pavel k nám tedy ve svých listech mluví o Duchu také pod tímto zorným úhlem. Nezastavuje se pouze u toho, že by osvětloval pouze dynamickou a akční dimenzi třetí božské Osoby Nejsvětější Trojice, ale analyzuje také její přítomnost v životě křesťana, jehož identita je jím poznamenána. Řečeno jinými slovy, Pavel rozjímá o Duchu a vysvětluje jeho vliv nejen na jednání křesťana, ale také na jeho bytí. Neboť je to on, kdo říká, že Duch Boží přebývá v nás (srov. Řím 8,9; 1 Kor 3,16) a že *Bůh seslal Ducha svého Syna do našich srdcí* (Gal 4,6). Podle Pavla tedy Duch spolupůsobí v našich nejintimnějších osobních hlubinách. Zde je několik jeho slov, která mají příznačný význam v tomto směru: *Zákon Ducha, který dává život v Kristu*

Duch Svatý je život duše

Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti... Nedostali jsme přece ducha otroctví, že byste museli zase znovu žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžete volat: Abba, Otče! (Řím 8,2.15). Proto jako synové můžeme říkat Bohu „Otče“. Vidíme tedy dobře, že křesťan, ještě dříve než jedná, již má bohatou a plodnou vnitřní dispozici, která je mu dána ve svátosti křtu a biřmování, dispozici, která ho upevňuje v objektivním a originálním vztahu synovství vůči Bohu. To je na-

še velká důstojnost: že tedy nejsme pouze Boží obraz, ale Boží děti. A to je výzva, abychom prožívali toto naše synovství, abychom si byli stále více vědomi, že jsme adoptivní děti velké Boží rodiny. Je to pozvání, abychom přetvořili tento velký Boží dar do subjektivní skutečnosti, která je určující pro naše myšlení, pro naše jednání, pro naše bytí. Bůh nás pokládá za své děti a pozvedl nás k podobné důstojnosti, i když ne totožné, jako samotného Ježíše, jediného pravého Syna v plném slova smys-

lu. V něm je nám dán nebo obnoven stav synovství a důvěrná svoboda ve vztahu k Otci.

Tak odhalujeme, že pro křesťana Duch není pouze „Božím Duchem“, jak se běžně říká ve Starém zákoně a jak se to dále opakuje v křesťanské mluvě (srov. Gn 41,38; Ez 31,3; 1 Kor 2,11.12; Fil 3,3; atd.). A není to pouze „Duch Svatý“ chápaný obecně, jak se vyjadřuje Starý zákon (srov. Iz 63,10.11; Ž 51,13) a sám judaismus ve svých spisech (Kumrán, rabínské učení). Ke specifice křesťanské víry totiž patří vyznání o původním sdílení tohoto Ducha ze strany zmrtvýchvstalého Pána, který se sám stal „oživujícím Duchem“ (1 Kor 15,45). Proto svatý Pavel mluví přímo o „Duchu Kristově“ (Řím 8,9), o „Duchu Syna“ (Gal 4,6) a „Duchu Ježíše Krista“ (Fil 1,19). Je to, jako by chtěl říct, že v Synu je viditelný nejen Otec (srov. Jan 14,9), ale že dokonce i Boží Duch se projevuje v životě a konání Pána ukřižovaného a zmrtvýchvstalého!

Duch modlitby

Pavel nás učí také jinou důležitou věc: říká, že neexistuje opravdová modlitba bez přítomnosti Ducha v nás. Píše totiž: *Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě v Boží vůli* (Řím 8,26–27). Je to, jako by řekl, že Duch Svatý, tj. Duch Otce a Syna, je nyní jako duše naší duše, nejtajemnější součást našeho bytí, odkud stoupá ustavičně k Bohu jeden proud modlitby, kterou ani nemůžeme upřesnit ve slovech. Duch stále přítomný v nás totiž nahrazuje naši nedostatečnost a obětuje Bohu naše klanění spolu s našimi nejhlubšími aspiracemi. Přirozeně, že to vyžaduje úroveň velkého životního spojení s Duchem. Je to výzva, abychom byli stále

Pokračování na str. 5

EDITORIAL

Dnešní třetí čtení jsou dva malé úryvky z velkého Pánova varování před dobou zkázy. Jako hlavní znamení nadcházející pohromy označil Ježíš vystupování **lžimesiášů**. Na ně si musíme dávat pozor, abychom nebyli obětí klamu. Jejich účinný nástroj jak klamat věřící, je hlásání polopravdy. O obecně rozšířené polopravdy se opírají např. některé názory na způsob přijímání Eucharistie. Pokud se dnes věřící chce odpovědně rozhodnout, jakým způsobem chce přijímat, měl by se nejdříve s celou problematikou řádně obeznámit. Přijímání na ruku se dává do souvislosti s liturgickou reformou. Z těch, kteří horují pro přijímání na ruku, si však málokdo uvědomuje, že tento nový způsob podávání má s Koncilem společné jen to, že se s ním začalo až v době šířící se pokoncilní nekázně. V koncilních dokumentech ani v samotné liturgické reformě nebudeme pro tuto praxi žádně opodstatnění.

Tento způsob podávání Eucharistie je doporučován jako údajný návrat ke starobylému zvyku Církve. Takový způsob,

jakým se nyní „může“ podávat Eucharistie, ve skutečnosti nikdy dříve v Církvi neexistoval. Hostie se laik nikdy nedotýkal svými prsty, ba ani holou rukou, nýbrž určitou dobu z dlaně pravé ruky přikryté rouškou ji požíval přímo svým jazykem a rty. Od doby, kdy má eucharistický chléb dnešní podobu oplatku, se Eucharistie podávala vždy přímo do úst, a to na základě rozhodnutí koncilu v Rouenu v roce 650. Proti přijímání do úst se tehdy stavěla jedna španělská sekta až do synody v Cordobě v roce 839. Neexistuje žádný historický doklad, že by některý papež v dějinách doporučoval nebo dokonce nařizoval podávat Eucharistii na ruku.⁽¹⁾

Panuje názor, že přijímání na ruku bylo jednou zavedeno a nikomu není dovoleno proti tomu něco namítat. Jenomže nejvážnější námitky proti samotnému podávání na ruku můžeme najít přímo v listu *Memoriale Domini*, kterým byl tento způsob za určitých podmínek výjimečně připuštěn. Přijímání na ruku nebylo nikde legálně „zavedeno“,

Pokračování na str. 14

V očekávání příchodu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Blíží se vaše vykoupení.

Pro první setkání s Pánem v novém církevním roce potřebuješ hojnost světla Duha Svatého. Začíná totiž řeči na neoblíbené téma. Ačkoliv stojíme na začátku, mluví o tom, že jdeme vstříc konečné katastrofě. Svým popisem budoucí zkázy a zpusťování tě však Pán nechce deprimovat. Chce ti naopak vysvětlit, že zničení světa vyústí do dokonalé radosti. Případá ti něco takového podivné? To podstatné, na co tě Ježíš chce připravit, není tvůj konec a zmar, nýbrž tvé vykoupení. To je perspektiva, ke které máš upírat svůj pohled. Vykoupený je ten, za koho jeho dobrodinec zaplatil potřebnou cenu, aby ho zbavil stavu otroctví. Nehrozí ti již záhuba, ale naopak osvobození. Máš tedy všechny důvody, aby ses *vzpřimil a pozvedl hlavu*, jak tě vybízí Ježíš.

Ale je docela možné, že v tom vidíš nějaké nedorozumění. Nezdá se ti, že bys žil v nějakém otroctví. Nepokládej za otroctví jen takovou situaci, kdy tě někdo násilím nutí dělat to, co sám nechceš. I ve stavu takového porobení si můžeš zachovat vědomí své důstojnosti. Nejtěžší je takový stav, ve kterém jsi už zotročen do té míry, že sám docela rád a se zalíbením děláš to, co tě ve skutečnosti hluboce ponižuje a zotročuje, kdy si už přímo zakládáš na své závislosti a zapomínáš na svůj pravý původ a nejvyšší cíl. Takové zotročení tě už zcela připravilo o tvou *bdělost*, nevnímáš svůj ponižující a zahanbující stav ani své smrtelné ohrožení. Neuvědomuješ si již míru své *nestřídmosti* a neuváženě a opovázlivě se přejídáš vším tím, co ti podsouvá svět a po čem nenasytně prahne tvoje tělo. Nechlub se takovými pouty ani svou klecí, i když se ti zdají zlaté. *Jsi zrozen k větším věcem*. Jsi stvořen k pravé svobodě.

Právě v zájmu konečného a rozhodujícího vítězství této svobody mluví Ježíš tak zcela jasně o tom, že tento zotročující svět, kterého si lidé tak cení, se nakonec zhroutí. A může se zhroutit v každém okamžiku buď kterákoliv jeho část nebo i svět celý. Ta zkáza tě může překvapit, může kdykoliv na tebe *padnout znenadání jako past*. Nespolehej se na to, že čas a místo takové katastrofy je ještě někde hodně daleko. Stále častější zprávy o neštěstích vzdálených či blízkých, o katastrofách osobních nebo masových vnímej vždy jako důrazné upozornění na zce-

la reálné ohrožení. Ztráta všeho pomíjivé ho je tím bolestnější, čím více srdce s těmi věcmi srostlo. Překvapení je tím více zdrcující, čím méně s ním počítáš. Nepřipravuj si sám to nejtrpčí rozčarování tím, že si je ani nepřipouštíš.

Jen jedno je jisté a zcela bezpečné, a to je **blízký Pánův příchod**. Nezáleží na tom, zda tě jeho rozhodující návrat zastihne spolu se zbytkem lidstva posledních dnů, anebo daleko předtím, zda budeš v tu chvíli zcela sám, nebo ještě s jinými. Ať tomu bude tak či onak, to rozhodující je, jak budeš na tento příchod připraven osobně ty sám, zda ho toužebně uvítáš, nebo se ho zděsíš. Ježíš nepřijde za tebou, aby tě zaskočil. Jeho jednání je láska a věrnost. Chce tě *vykoupit* z veškeré tvé otrocké závislosti. Proto také ve své vstřícnosti a dobrotivosti tak vynalézavě **predchází sám sebe**. Přichází za tebou už nyní tiše a pozorně tolika způsoby: přichází o svátečních dnech plných milosti, přichází za tebou svým slovem, je dokonce ochoten přicházet k tobě osobně den co den, přichází, protože chce být stále s tebou a v tobě a důvěrně se s tebou stýkat.⁽¹⁾ Vzdálenost, která tě od něho dělí, je dána jen mírou, v jaké si přeješ být u něho, s ním a v něm raději než ve světě a se světem. Dokážeš vůbec sám sobě zdůvodnit, proč se mu tak často vyhýbáš? Bolí tě, když se máš rozloučit s něčím, co pomíjí, a když se vzdaluješ od věčné Lásky, to tě nebolí? Děsí tě představa, že by se mohl zhroutit tvůj pracně vypiplaný svět, a možnosti, že se ti navždy zhroutí jediný smysl a cíl tvé existence, toho se nelekáš?

Možná, že začínáš tento advent vnímat jako Pánovo poslední zaklepaní, poslední prosbu, abys *vystřízlivěl a probudil se, vzpřimil se a pozvedl hlavu od starostí a živobyti*. Alespoň v jednom bys mu mohl vyhovět: *začni prosit v každý čas*. Pros stále, abys byl schopen alespoň náznaku pokory. *On vede pokorné k správnému jednání, pokorné učí své cestě*.⁽²⁾ Jestliže najdeš odvahu vystěhovat se z neuspokojující a k zániku určené časnosti, nemusíš se bát, že se staneš bezdomovcem. U Ježíše najdeš nejbezpečnější příbytek. V jeho domě se může navíc zásadně změnit tvé postavení. Nebudeš už patřit k těm, kteří *budou zmírat strachem v očekávání Syna člověka*, ale můžeš být zařazen k **jeho doprovodu**, protože až přijde ve slávě, *přijde se všemi svými svatými*, totiž právě s těmi, kteří ve svém srdci *všechno opustili a šli za ním*.⁽³⁾ To je důvod, proč chce k tobě přicházet, aby k tomu *posilnil tvé srdce*, abys také ty byl *bezúhonný a svatý*.⁽⁴⁾ Koli-

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 33,14–16

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu.

V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zakonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení – 1 Sol 3,12–4,2

Bratři! Ať ve vás Pán rozhojňuje stále více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými.

Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Vite přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

Evangelium – Lk 21,25–28.34–36

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou umírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje.

A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení.

Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den (soudu) nezastihl znenadání jako léčka; přijde totiž na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstat před Synem člověka.“

ka svými »ale když« chceš ještě podmiňovat své rozhodující »ano«? Nebo snad máš na jazyku, že »raději ne«? Neváhej se svým rozhodnutím. *Blízko je, přede dveřmi!*⁽⁵⁾ *Ukaž mi své cesty, Pane Ježíši, pouč mě o svých stezkách, veď mě ve své pravdě, neboť ty jsi můj Bůh a Spasitel.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 25; ⁽²⁾ tam. ⁽³⁾ srov. Mt 19,27;

⁽⁴⁾ srov. resp. ž. 25; ⁽⁵⁾ Mk 13,29;

⁽⁶⁾ resp. žalm 25

První neděle adventní

Na začátku nového církevního roku vybízí nás Církev v evangelii (Lk 21,34-36) první adventní neděle k bdělosti.

Bdít znamená dávat pozor, zůstat pozorný, nikoliv bez cíle, nýbrž se zaměřením na Pána, abychom ho dobře vnímali. Existuje nebdělý způsob jak být životem, když se prostě necháme životem unášet jen s troškou víry, s kouskem světového názoru. Pozorná bdělost, kterou Pán od nás žádá, je ovšem něco jiného.

Není to jen jakýsi druh chytřáctví – uděláme, co bude chtít, pokud se vyjádří dost zřetelně, nýbrž je to něco zcela přesného. Bdělí jsme tehdy, když naše starosti, naše chyby, naše hříchy, naše pomalost a ospalost a těžkopádnost nám nebrání vnímat Pánův hlas. Bdělost vyžaduje askezi. V bdělosti bojujeme proti spánku, abychom měli pro Pána čas, a přitom se zříkáme i kousku svého pohodlí. Ale to všechno Pán přijímá a bohatě vynahrazuje. To ale neznamená, že máme své noci trávit tím, že budeme bojovat proti spánku. To by bylo proti poslušnosti, protože musíme být schopní vykonávat své povolání. Jedná se spíše o duchovní připravenost, abychom zůstali otevření pro Pána.

Askezi rozumíme všechno, co děláme pro to, abychom nežili sami pro sebe. Duchovní bdění je asketické cvičení, podobně jako pokání a půst. Je to cvičení, které zaměřuje naši vůli k Pánu. V tomto smyslu tedy máme bdít při práci, při odpočinku, při mluvení. Máme totiž mluvit tak, abychom nepřerušovali svůj rozhovor s Pánem.

Pán nás upozorňuje: *Nevíte dne ani hodiny*. Pán prorokuje záhoubu Jeruzaléma. Nejdříve předpověděl své utrpení a nyní předpovídá utrpení lidí. Ale předpovídá je tak, že nevíme, kdy to nastane. V křesťanství však prožíváme již nyní něco jako věčný život. Stále znovu

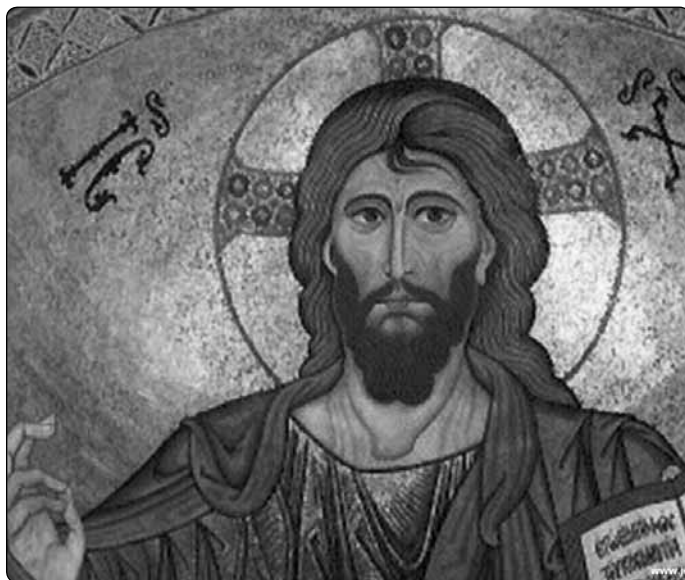
přichází doba utrpení pro Pána, nyní jako čas utrpení jeho Církev i jako utrpení jednotlivých křesťanů. Současně je to však doba velké radosti: Velký pátek a Velikonoce patří k sobě.

Toto konstatování nám sice nedovoluje všechny doby směřovat, ale upozorňuje nás, že nikdy nevíme, kdy přijde rozhodující čas. Neznáme hodinu své smrti ani den své nemoci, svého selhání. Není ani jediné hodiny, kterou bychom skutečně znali. Proto musíme být bdělí, stále konat vůli Otce. A tak je důležité, abychom každou událost prožívali v bdění a modlitbě: být připraveni.

Kdybychom přestali bdít, přestali se modlit, byli bychom oslabeni, protože bychom se nevraceli k Bohu. Necháпали bychom jeho úmysly, byli bychom jako zloději, kteří si ukradli svůj vlastní čas a nežijí v čase, který nám Bůh dal k dispozici. Náš čas nemá být naším, ale Božím vlastnictvím. Když chápeme čas jako jeho vlastnictví, bude v něm mít své místo naše bdění a modlitba. Proto prosme Boha, abychom byli bdělí a čekali připraveni na jeho čas, aby nás hodina, ve které přijde, našla připravené, jak bdíme.

-sks- 47/2005

Překlad -lš-

Bděte, Pán je blízko

Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy ten čas přijde (Mk 13,33).

Je to milosrdná výzva, abychom se nespolehali na to, co vidíme, abychom nesdíleli nevěru většiny lidí, abychom se nedali strhnout světem, nýbrž abychom bděli, modlili se a vyhlíželi Kristův příchod. Musíme si tuto pravdu uchovat ve svém srdci tak určitou, tak slavnostní a tak vážnou, jakou skutečně je. Ptáme se: Co to znamená bdít – čekat na Krista?

Mně se toto slovo jeví velmi pozoruhodné, protože to, co chce vyjádřit, není tak snadné, jak se to na první pohled zdá. Nestačí prostě věřit, nýbrž bdít ve víře, nikoliv prostě milovat, nýbrž bdít v lásce. Čekat v bdělosti, a na co? Na velkou událost Kristova příchodu.

Co to tedy znamená – bdít? Snad se to dá vyjádřit takto: Znáš ten pocit, když čekáš na přítele, toužebně ho vyhlížíš, a on nepříjde? Víš, co to znamená, být v nepříjemné společnosti a nic si nepřát tak, aby konečně uplynul čas, kdy zde musíš setrvat? Víš, co to znamená čekat na událost, která se může, ale nemusí stát, nebo být v napětí kvůli něčemu, co je tvojí první myšlenkou při ranním probuzení?

Bdít v očekávání na Kristův příchod – to je pocit podobný všemu, co jsme vyjmenovali, na-

kolik jsou pocity s to naznačit něco z onoho světa.

Na Krista bděle čeká ten, kdo ho hledá s živým zájmem a horlivostí, kdo ho vyhlíží ve všem, s čím se setkává, kdo by nebyl ani překvapen ani vyděšen ani zoufalý, kdyby ho opravdu najednou viděl přicházet. A s Kristem bdí ten, kdo při svém vyhlížení budoucího současně myslí na minulé: On

pro mě trpěl. Kdo sám v sobě obnovuje Pánův kříž a utrpení.

Bdít tedy znamená být osvobozen od přítomného, žít kvůli neviditelnému, myslet na Krista, který se zjevil a který se zjeví, a s láskyplnou vzpomínkou na jeho první příchod jde vstříc jeho druhému příchodu.

A to lidem obvykle schází. Oni vesměs mají dobré vlastnosti, jsou do určité míry i nábožensky založení, ale nebdí. Oni slouží Bohu a hledají ho, ale dívají se na tento svět, jako by to bylo věčné, nikoliv pomíjející jeviště našich povinností a milostí, a proto pokud možno nechtějí myslet na to, že se s ním budou muset rozloučit. Oni si nepřítomňují, že jsou povoláni, aby byli *cizinci a poutníky na zemi* (Žid 11,13), proto jsou závislí svým srdcem na majetku, ať už je ho mnoho, nebo málo. A pokud mají také náboženské pocity, pak mají také své bůžky. Nehledají Boha, jako by ho už dávno našli, ovšem v pozemských hodnotách. I když tedy v určitém směru zaslouží chválu, tak přece jen milují peníze, pocty a svůj vzhled. Snad

postupují, ale nestoupají, zůstávají stále na stejné rovině. I kdyby celá staletí postupovali vpřed, nikdy by se nepozvedli nad mlžný závoj země. Co jim schází, je duchovní postoj muže, který řekl: *Postavím se na své strážné stanoviště, budu stát na hlásce, vyhlížet, abych poznal, co ke mně mluví, jakou odpověď dostanu na svoji stížnost* (Hab 2,1).

Dech světa má zvláštní sílu: dělá duši svým způsobem zrcivělou. Vnitřní zrcadlo by mělo odrážet obraz Božího Syna, ale je němý a slepý. Je těžké se dotknout srdce, nebo – smí-li to tak říct – přijít k němu a pohnout ho k rozhodujícímu jednání náboženského života. Není pochyb o tom, že i uvnitř Církve je velký počet křesťanů tohoto typu. Jsou jistě výjimky, tu a tam jich několik bude, ale většina jsou dvojduše, které by chtěly sjednotit to, co se nikdy sjednotit nedá. Tato směs náboženství a nevěry, kdy by lidé chtěli sloužit Bohu, ale současně milují své zvyky, pocty, rozkoše a příjemnosti tohoto života, když žijí v pohodlných poměrech, jsou připoutáni k penězům a marnostem, chtěli by mít to nejlepší na stole, v oblečení, v zařízení bytu a dobré postavení ve světě, jenže před tím vším Ježíš své učedníky varuje, varuje je před nebezpečím, že budou od něho odtaženi, varuje je příkladem boháče, jehož duši bude požadovat ještě tuto noc, příkladem hodovníka, který jen jedl a pil, a příkladem pošetilých panen, které všechny, když přišel, neměly už čas.

Plyne rok za rokem, Kristův příchod se stále více blíží. Prosme ho, aby nám daroval srdce, které ho opravdově hledá. On stojí za oddělovací stěnou viditelných věcí. Nebe a země jsou jen opona, která nás od něho odděluje. Přichází den, kdy opona spadne a on se nám zjeví.

*J. H. Newman, Parochial and Plain Sermons IV, 3. prosince 1873
Z FeL 100/2003 přeložil -ls-*

Ruský major, který zachránil Karola Wojtylu

P. E. M. Fink vypráví pozoruhodnou podrobnost ze života Jana Pavla II., která je pro většinu lidí neznámá. Přináší tak něco nového do životopisu tohoto velkého papeže. Je to dramatický příběh jednoho ruského majora, který se stal nástrojem Boží Prozřetelnosti. Sám si byl vědom o mnoho později toho, jakou roli sehrál v dějinách spásy. I přes svůj vysoký věk a takřka slepotu připravoval o tom knihu pro pravoslavné křesťany. Před několika měsíci však zemřel.

„Papež se za Vás stále modlí!“

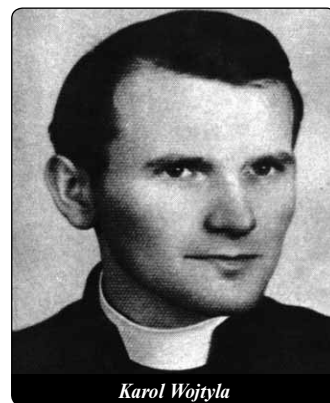
9. srpna 2006 zemřel v severokavkazském městě Armavir ruský profesor dějin Vasilij Trofimovič Sirotenko. V listopadu by mu bylo 91 let. Tohoto veterána ruské armády spojuje jedinečné setkání s Karolem Wojtylou. Bylo to v lednu 1945, kdy osud svedl tohoto historika s polským studentem, který se později stal papežem a který na tento příběh nikdy nemohl zapomenout.

V listopadu 2000 obdržel profesor Sirotenko ke svým 85. narozeninám blahopřání z Vatikánu, ve kterém stojí: „Papež se

ustavičně za Vás modlí.“ Kromě toho byla v přání také fotografie Jana Pavla II. K tomu poznamenal překvapený ruský vědec, že na fotografii vidí stejné černé oči s modrým leskem, jak je spatřil v roce 1945.

V krvavé lázni 2. světové války

Co se vlastně tehdy přihodilo? Sirotenko, který se narodil 9. listopadu 1915 v obci Strzyhavka v západní Ukrajině, absolvoval v roce 1939 na kijeverské univerzitě studium historie a vyučoval na pedagogické vysoké škole v Černigivu středověké

Karol Wojtyła

dějiny. Po vypuknutí 2. světové války musel nastoupit do sovětské armády. Od počátku v roce 1941 se podílel na ruské straně na válečném dění. Do roku 1945 byl nasazen na různých úsecích fronty a stal se velitelem roty. Vzpomíná si, že jeho divize byla hned na začátku nasazena proti německé tankové divizi a byla v hrozném masakru zničena. Z 10 000 mužů zůstalo na živu 110. Dvakrát byl těžce raněn. Poprvé mu střepina bomby zranila rameno. Několik měsíců se léčil ve vojenské nemocnici na Sibíři. Podruhé utrpěl těžké zranění nohy v roce 1943 u Le-

DUCH SVATÝ JE ŽIVOT DUŠE - pokračování ze str. 2

více citliví, stále více pozorní pro tuto přítomnost Ducha v nás, abychom ji proměňovali v modlitbu, abychom cítili tuto přítomnost a učili se prosit tak, abychom mluvili s Otcem jako děti v Duchu Svatém.

Duch lásky

Je zde ještě další typický aspekt Ducha, o kterém nás poučuje svatý Pavel: je to jeho spojení s láskou. Apoštol totiž píše takto: *Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán* (Řím 5,5). Ve své encyklice *Deus caritas est* jsem citoval velice výmluvnou větu svatého Augustina: „Vidíš-li lásku, vidíš Trojici“ (19), a dále jsem vysvětloval: „Duch je totiž ona vnitřní síla, která harmonizuje srdce (věřících) se srdcem Kristovým a podněcuje je, aby milovali bra-

try, jako je miloval on“ (tam.). Duch nás zapojuje do rytmu samotného božského života, který je životem lásky, a činí nás osobně účastníky vztahů, které probíhají mezi Otcem a Synem. Není bez významu, že Pavel, když vypočítává různé složky, které jsou plodem Ducha, klade na první místo lásku: *Ovocem Ducha je láska, radost, pokoj*, atd. (Gal 5,22). A protože podle své definice láska sjednocuje, znamená to především, že Duch je tvůrcem vnitřního spojení křesťanského společenství, jak to říkáme na začátku mše svaté Pavlovou větou: „...společenství Ducha Svatého (tj. to, které on působí), ať je s vámi se všemi“ (2 Kor 13,13). Na druhé straně totiž je také pravda, že Duch nás podněcuje, abychom protkali láskou vztahy ke všem lidem. Neboť jestliže milujeme, dáváme pro-

stor Duchu, dovolujeme mu, aby se vyjadřoval v plnosti. Rozumíme tak, proč Pavel připojuje na stejné straně Listu k Římanům dvě výzvy: *Budte horliví v Duchu; a – Nikomu neodplácejte zlym za zlé* (Řím 12,11.17).

A na závěr – Duch podle svatého Pavla je velkolepá zástava, kterou nám dal sám Bůh jako zálohu a současně záruku našeho budoucího dědictví (srov. 2 Kor 1,22; 5,5; Ef 1,13–14). Učme se tak od svatého Pavla, že působení Ducha orientuje náš život k velkým hodnotám lásky, radosti, společenství a naděje. Je na nás, abychom to každý den zakoušeli tím, že budeme naslouchat vnitřním vnuknutím Ducha podle osvětleného apoštola návodu.

*Bollettino Vaticano 15. 11. 2006
Mezititulky redakce Světla*

ningradu. Nakonec mu exploze děla při pronásledování Němců směrem na Západ strašně znetvořila obličej.

„Krkov jsme opravdu zachránili“

V lednu 1945 začala 59. armáda pod velením maršála Koneva osvobozovat Krakov. V této armádě sloužil také 30letý major Sirotěnko. Armáda obdržela rozkaz, aby bez podpory letectva a dělostřelectva obsadila Krakov. Stalin chtěl Polákům odevzdat Krakov neporušený, jak jim vítězné mocnosti přislíbily.

Proto byla německá armáda stále tlačena jen ruskou pěchotou. Úderný oddíl, kterému velel Sirotěnko jako zástupce velitele, byl jedním z prvních, který vstoupil do tohoto polského města. Vypráví o tom: „Byli jsme velice dobře připraveni a v tomto ohledu jsme byli výborní vojáci. Měli jsme jen pušky, samopaly a granáty, tedy samé lehké zbraně, a vyháněli jsme Němce dům po domu. Ale odpor nebyl příliš silný, obsadili jsme město během dvou dnů. 17. ledna nás oslavovali obyvatelé na ulicích. Dověděli jsme se o přípravách Němců vyhodit město do povětří od katedrály až k hradu. A jsem na to hrdý, že jsme město opravdu zachránili.“

Zajatecký tábor v lomu Solvay

Když ještě Němci nebyli zcela vyhnáni z Krakova, obdrželo ruské velení zprávu, že fašisté drží mimo město v lomu skupinu polských zajatců. Útok na město nemohl být kvůli tomu zastaven, ale část jednotky dostala příkaz zajatce osvobodit.

V této jednotce se nacházel major Sirotěnko a 18. ledna obsadil lom. Ten byl spojen s chemickou továrnou Solvay. „I zde se Němci okamžitě vzdali. Polští dělníci se skryli, a proto jsme začali volat: - Jste osvobozeni, vyjděte ven, jste volní! Když jsme je spočítali, došli jsme k číslu

80. A brzy nato jsme zjistili, že je mezi nimi 18 seminaristů,“ říká Sirotěnko.

Jazykově nadaný student Karol Wojtyła

Když ruská armáda osvobodila Krakov, hledala většina vojáků něco k jídlu. Sirotěnko se naopak zajímal o knihy v latinské a německé řeči. Latinou se zabýval v rámci své učitelské činnosti, němčina byla jazykem války. Proto zjišťoval, zda je někdo ze seminaristů schopen překládat z latiny nebo italštiny. Oslovený student reagoval zděšeně, ale ihned řekl, že jeho spolužák, jistý Karol Wojtyła, je velice inteligentní a jazykově velice nadaný. „Dal jsem tedy příkaz vyhledat tohoto Wojtylu.“ Sirotěnko si vzpomíná, jak si 25letého studenta prohlížel a jak mu položil otázku: „Které dobré knihy o konci Římské říše mi můžete doporučit?“ Nakonec začal Wojtyła pro něho skutečně překládat dokumenty a knihy, z čehož měl ruský major velkou radost.

Všichni seminaristé se ocitli na listině

Tu si Sirotěnka zavolal politický komisař a položil mu otázku: „Soudruhu majore, co zamýšlíte s tímto seminaristou udělat? Vy jste se rozhodl ignorovat Stalinovy pokyny?“ A připomněl mu nařízení z 23. srpna 1940 o tom, jak postupovat s učiteli a seminaristy. Na to mu Sirotěnko odpověděl: „Nemohu ho zastřelit, je užitečný, zná řeči a město!“ Komisař musel souhlasit, ale nechtěl podstupovat žádné riziko. Zdůraznil, že Sirotěnko nese za tuto záležitost svou vlastní odpovědnost.

V Lublinu již převzal vládu polský výbor uznávaný Stalinem. Již padaly první hlavy a také z Krakova se vydávaly na cestu první transporty směrem k sibiřským gulagům. Odvážely lidi, kteří se už nikdy nevrátili. I seminaristé ze Solvaye se ocitli na listině, všichni, s výjimkou Karola Wojtyly.

Pro Wojtylu riskoval svůj vlastní život

Sirotěnko se pokoušel vysvětlit, proč se ve věci Wojtyly rozhodl právě tak: „Jeho černé oči s modrým nádechem a jeho jako sních bílá tvář, obojí přitahovalo neodolatelně moji pozornost jako magnet.“ Již při osvobozování zajatců mu prý byl tento kandidát kněžství nápadný: „Nevím proč, ale napadla mě myšlenka, že tohoto Poláka mám propustit, protože je něčím neobyčejným.“ Tak vyňal Wojtylu z registrace a nedbal na nebezpečí s tím spojené, které hrozilo jemu samému. Následky mohly být opravdu strašné. A opravdu, ještě v roce 1953 byl obviněn z protistalinské propagandy. Unikl smrti jen díky tomu, že Stalin v březnu toho roku zemřel.

Osvoboditel budoucího papeže

Sirotěnko si byl jist, že osvobodil budoucího papeže. V roce 1978 se dověděl, jako všichni lidé na světě, že Karol Wojtyła byl zvolen papežem. Kromě KGB byl při oznámení výsledku volby jediným Rusem, který ihned věděl, kam jméno Karol Wojtyła zařadit. Znamenalo to pro něho, který si během vojenské služby vysloužil četné řády za zásluhy, to nejvyšší vyznamenání jeho života. Měl Řád Vlastenecké války druhého stupně, Řád Rudé hvězdy a deset medailí za obranu Leningradu, za osvobození Kijeva nebo za osvobození Prahy. Jeden řád zněl významně - „Za odvahu“. Tuto odvahu měl Sirotěnko i při osvobození Karola Wojtyly. Zúčastnil se s hlubokým pohnutím rozloučení s Janem Pavlem II. v dubnu 2005. „Miliony křesťanů ho budou uchovávat v paměti jako papeže, v mých vzpomínkách bude vždy 25letým studentem teologie na univerzitě v Krakově,“ řekl Sirotěnko krátce před svou smrtí.

*Kirche heute 11/2006
přežil-lš*

Stalo se to před 1700 lety 25. července 306. V Eboracum, nejsevernějším římském městě v Británii, které se dnes jmenuje York, byl Konstantin, tehdy třicetiletý velitel, povolán vojáky za císaře. Žádný z oněch jásajících vojáků si tehdy nedokázal představit, jak tento okamžik změní nejen život mladého muže, nýbrž samotné dějiny Římské říše až do dnešní doby. Tento okamžik, toto povolání, které se uskutečnilo daleko od politického a společenského života, mělo svou jedinečnost - představovalo dokonce velezradu a mohlo upadnout do zapomenutí, stalo se ve skutečnosti dějinným zvratem pro upadající Římskou říši. Pozdější Konstantinovo obrácení ke křesťanství a jeho politika vůči různým náboženstvím mají dodnes zvláštní aktuálnost.

Dítě z manželství rozvedeného kvůli kariéře

Konstantin se narodil někdy v letech 273/274 jako syn Konstantia Chlora a Heleny. Jeho otec pocházel z Ilyrie, dnešní Albánie, a prošel velkou vojenskou kariérou. Za Diokleciána asi ve věku 43 let ho Maximián jmenoval císařem západní říše. Spadala pod něho Galie a Británie a své sídlo měl v Trevíru. Postup v kariéře ho přiměl, aby se rozešel s Helenou a oženil s Teodorou, Maximianovou švagrovou. Mohlo se tak stát na žádost Maximiána, protože *ius matrimonium* zakazovalo římským důstojníkům oženit se s ženou z provincie. Pro Konstantina to znamenalo, že vyrůstal oddělen od otce jen v péči své matky.

Dobrodružný útek

Konstantin začal svou vojenskou dráhu v maloasijském městě Nikomedia pod Diokleciánem a pokračoval v ní pod Galeriem. Tam získal vynikající vzdělání.

Rok 305 znamenal velký zvrat v jeho životě. Jeho žena

Konstantinské jubileum

Právě před 1700 lety byl Konstantin prohlášen římským císařem. Tomuto jubileu jsou letos a příští rok věnovány v několika zemích výstavy. Spojení Římské říše s rodícím se křesťanstvím, které císař provedl, vedlo k světodějným změnám, které dodnes poznamenávají dějiny lidstva. Má tento proces funkci příkladu pro dnešní dobu? Jubileum křesťanských kořenů nám připomíná, jak těsně je politika spojena s náboženstvím a jak velká je výzva, aby takový vývoj probíhal pokojně.

Minervina mu porodila syna Crispa, on sám porazil vůdce Sarmatů a jeho otec byl po abdikaci Diokleciána a Maximiána prohlášen augustem západní říše, zatímco Galerius se stal augustem východní říše. To byl okamžik, ve kterém Konstantius Chlorus povolal svého syna do Británie, protože jeho přítomnost na dvoře západní říše představovala záruku pro otcovu nadvládu. V dobrodružném útěku unikl Konstantin vojákům východní říše. Když přišel do Yorku, podpořil svého otce proti postavalcům v severní Británii.

Již rok nato zemřel Konstantius Chlorus a oddíly povolaly za nového augusta Konstantina. To představovalo něco jako státní převrat, protože tetrarchie nepočítala s dynastickým nástupnictvím. Proto ho Galerius degradoval na císaře, ale i to už znamenalo pro mladého Konstantina mnoho.

Po pohřbu svého otce se Konstantin vrátil z Yorku do Trevíru a jako první zákonné opatření dal vyhlásit, že křesťané nemusí přinášet oběti ke cti císaře. I když to byl zatím jen malý krok k rovnoprávnosti, jeho účinek byl mimořádný, protože dosud bylo odmítání obětí vždy důvodem k pronásledování křesťanů. Současně upevnil Konstantin svou autoritu tím, že porazil na Rýnu Franky. Rok 310 byl dalším významným mezníkem jeho života. Dobil Španělsko, v Apolónově chrámu měl velké vidění se třemi světelnými kříži. Vysvětlil si tyto kříže (XXX) jako proctví, že bude vládnout třicet

let. Ve skutečnosti to bylo téměř 31 let. V té době přijal božstvo Slunce za svého ochránce a dal razit k jeho poctě mince.

V tomto znamení zvítězí!

Po smrti Galeria dostal se Konstantin do sporu s Maxentiem, synem někdejšího augusta Maximiána, který ovládl gardy pretoriánů a městské kohorty. Maxentiovy oddíly byly početnější. Proti Konstantinovým 40 000 vojáků mohl Maxentius postavit 100 000 mužů. Konstantin však porazil jeho oddíly nejdříve u Turína, Brescie a Verony a pak táhl směrem na jih. 28. října se mu podařilo v bitvě u Milvijského mostu Maxentiovy oddíly zcela zničit. Toto vítězství se připisovalo zjevení Krista, které měl Konstantin den předtím. Nejznámější verzi této události uvádí Eusebius z Caesareje v knize *Vita Constantini* (Eus. V. C. 1,27-32). Během pochodu před bitvou viděl Konstantin a jeho vojáci velký světelný kříž, který překrýval slunce, se slovy: *In hoc signo vinces* (V tomto znamení zvítězíš). V noci před rozhodující bitvou měl Konstantin ještě jeden sen, ve kterém se mu zjevil Ježíš a vyzval ho, aby v bitvě použil kříž jako znamení vítězství. Dal proto na všechny štíty namalovat kříže. Různí autoři také uvádějí, že i na helmách měli legionáři řecká písmena XP (Ch a R), což je zkratka jména „Christus“. Jednotlivé zprávy se však v této věci dosti rozcházejí. Shodují se však v podstatné věci, že Konstantin připisoval toto vítězství a tím i obrat ve svém životě Ježíši Kristu.

Konstantin Veliký

Od náboženské svobody ke koncilu

Po vítězství nad Maxentiem převzal Konstantin vládu nad celou západní říší. Nařídil výstavbu chrámů v Římě a v mnoha jiných velkých městech říše. Zavedl také neděli jako sváteční den a zakázal gladiátorské hry. V roce 313 se sešel s Liciniem, císařem Východu. Společně vydali tzv. Milánský toleranční edikt, který zajišťoval svobodu při výkonu každého náboženství. Pro křesťany, kteří tvořili asi 10% obyvatelstva a byli tak postaveni na roveň jiným náboženstvím, začala tím zcela nová epocha. V roce 324 porazil Konstantin Licencia, který se ho pokoušel zavraždit, a stal se tak jediným vládcem celé říše. Ještě v témže roce svolal první koncil v Nicei. Pozval biskupy ze všech zemí, aby vyřešili spor s ariány. V roce 328 založil Konstantinopol jako novou rezidenci na Východě. Dal ji skvostně vybudovat a roku 330 byla vysvěcena. I když měla výbornou strategickou polohu a velký hospodářský význam, trvalo to ještě desetiletí, než se vyvinula ve skutečné hlavní město východní říše.

Konstantin „Veliký“

Konstantin zemřel 22. května 337. Krátce předtím byl ještě pokřtěn biskupem Eusebiem z Nikomedie. V katolické církvi se o něm kalendář zmiňuje jen v souvislosti s jeho matkou sv.

Helenou, zatímco ve východní církvi je uctíván jako světec. Již za jeho života mu byl přiznán titul „Veliký“. Dr. Christopher Kelly, odborník na římské dějiny v Cambridge, k tomu uvádí tyto okolnosti: Především se mu podařilo přivést Římskou říši pod jediné vedení a zajistit tak stabilitu a bezpečí. Dále založil Konstantinopol, která více než 1000 let byla hlavním městem říše. Nejdůležitější však byl z dnešního hlediska jeho přínos k evropským dějinám v tom, že zásadně podpořil rozvoj křesťanství.

Dějinný převrat bez otřesů

Žádný z jásajících vojáků nemohl v roce 306 předvídat, že mladý důstojník svou pozici nejen upevní, ale dále rozvine. Žádný nemohl tušit, že se nejen zastane křesťanů, ale že sám bude následovat Krista a nakonec připraví cestu pro *Imperium Romanum Christianum*. Victor Schulze to popisuje takto: „Tak se mu podařilo provést veliký dějinný převrat, odpoutat říši od starého náboženství a spojit ji bez otřesů s vítězným křesťanstvím. Nebezpečný podnik proběhl cestou mírového vývoje. To, že Konstantin provedl tento čin, slouží mu velice ke cti a zařazuje ho mezi největší muže dějin.“

Oslavy jubilea

Od 31. března do 29. října 2006 se konala v Yorku výstava Konstantin Veliký – Rok římského císaře. Na výstavu bylo shromážděno 270 exponátů z celé Evropy, které dokumentují význam Konstantina ve 4. století.

Od 2. června do 4. listopadu se konala velká výstava „Konstantin Veliký“ v Trevíru. Poprvé byla věnována výstava tomuto římskému císaři, který založil Konstantinopol a uznáním křesťanství poznamenal dějiny Evropy.

*Z Kirche heute 11/2006
přeložil-lš*

„Moje milosrdenství je větší než tvoje bída“ *

Donald Colloway byl jedním z dětí, které v dnešní konzumní společnosti vyrůstají bez Boha a s láskou zraněnou mnoha ranami. Pro své rodiče a příbuzné byl beznadějným případem. Jeho životní příběh a obrácení je chvalo zpěvem na Boží milosrdnou lásku. Má pomoci všem čtenářům, aby nikdy neodsuzovali člověka, i kdyby klesl jakkoliv hluboko.

Žili jsme jen pro zábavu

Byl jsem pokřtěn až jako 10letý, ale nikoliv z náboženských důvodů, nýbrž jen proto, že i můj nevlastní otec byl pokřtěn. Můj otčím, třetí muž mé matky, byl důstojníkem vojenského námořnictva. Byl to dobrý člověk, ale v žádném případě ne nábožný. Naše rodina žila zcela světsky, vlastně jen pro zábavu. Zaměstnání mého otčima mělo za následek, že jsme často měnili bydliště. Krátce po svatbě mých rodičů jsme se přestěhovali z Virginia Beach do jižní Kalifornie, kde můj život nabral nesprávný směr. Chodil jsem do školy a nic víc jsem nepokládal za potřebné. Daleko více se mi líbilo ležet na pláži, kde jsem jako jedenáctileté dítě začal brát drogy a zneužívat děvčata. Stále častěji jsem byl opilý, kouřil jsem všechno možné a brzy jsem se ocitl mimo všechnu kontrolu. Rodiče už na mě neměli vůbec žádný vliv. Když jsme se přestěhovali do blízkosti Los Angeles, pokračoval jsem v tomto životním stylu dále, protože jsem si velice rychle našel přátele, kteří byli naladěni na stejnou vlnovou délku.

Jednoho dne nám otčím oznámil: „Budu přeložen do Japonska a budeme tam bydlet několik roků.“ Touto zprávou se pro mě zhroutil celý svět. Všechno, co pro mě mohlo mít nějakou cenu, jsem náhle ztratil: přátele, život na pláži, drogy, děvčata, alkohol.

Pomyslel jsem si: *Oni zničí můj ráj!* Proto jsem se rozhodl: *Udělám svým rodičům ze života peklo!*

Vyhnaný ze země

Sotva jsme přijeli do Japonska, okamžitě jsem se spolčil s jednou bandou amerických

mladistvých, se kterými jsme páchali neuvěřitelné věci. Jako čtrnáctiletý jsem denně bral drogy, opium, heroin a pil mnoho alkoholu. Každou noc jsem spal s jiným děvčetem a získal jsem tak všechny zkušenosti hříšného života, jaké je možno si představit. Utekl jsem z domu a spolu s jedním kamarádem jsem se dopouštěl závažných kriminálních činů. Kradli jsme motorky a auta, přepadali banky a byli jsme dokonce zapleteni do machinací japonské mafie.

V té době se matka ze strachu o mne nervově zhroutila. Ve svém zoufalství se obrátila na jednoho duchovního, který byl „náhodou“ katolickým vojenským kaplanem. *Kde je Donny? Je mrtvý? Co je s ním?* Protože ji tento kněz opravdu dokázal po-

těšit, rostla v ní touha stát se katóličkou. Já jsem se o tom dověděl až o několik let později, protože v tom čase mi bylo všechno jedno. O nikoho jsem se nestaral, ani i o otce, ani o matku. Všechno se točilo jen kolem mne.

Přišel čas, kdy se moje matka měla vrátit zpět do USA, aby znovu našla ubytování pro rodinu, protože končila doba působení mého otce v Japonsku. Protože jsem byl neznámý, musela odjet z Japonska, aniž by se se mnou rozloučila. Brzy nato si mě všimla státní policie, protože odposlouchávala moje nelegální telefonáty z americké vojenské základny. Brzy nato mě našli a zatkli.

Spoutaného a přivázaného k židli mě vyslyšeli v policejní kanceláři. Přesto se mi poda-

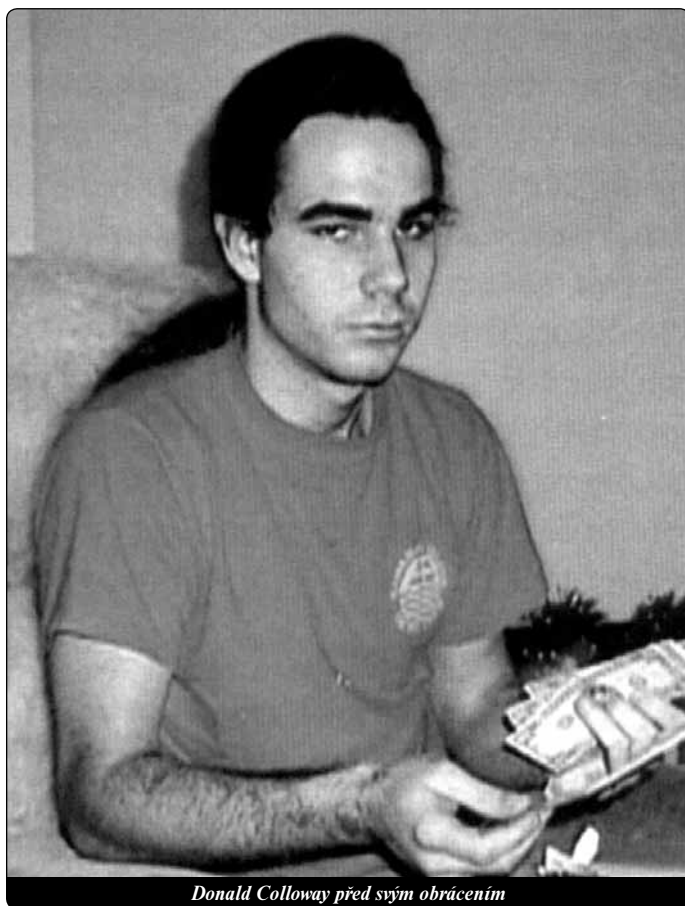
řil útek, protože jsem byl rychlý a šikovný. Opět mě chytili. Protože jsem byl pro společnost nebezpečný, vyhostili mě bez soudu ze země. Provázen čtyřmi policisty byl jsem dopraven na letiště. Dokonce mě spoutali i v letadle, a tak jsem byl vydán do Ameriky. Byl jsem zcela zdivočelý a moje neupravená hřívka mi sahala do půli zad. Podruhé mi vzali všechno, co jsem miloval: peníze, drogy, děvčata a moji svobodu.

Žil jsem jako umírající

Protože jsem byl nezletilý a svoje delikty jsem provedl v Japonsku, nemohl jsem být v USA postaven před soud. Na letišti mě předali mému otci, kterému jsem k vlastnímu překvapení dovolil, aby mě doprovodil do našeho nového domova v Pensylvánii. Tam mě s pláčem přijala moje matka.

Neviděli jsme se již několik měsíců. Podíval jsem se jí do očí a řekl jsem: *Nenávidím tě!* Ano, nenáviděl jsem svoje rodiče, nenáviděl jsem každého člověka, nenáviděl jsem sám sebe. O Bohu nebo o náboženství jsem neměl nejmenší potuchy. Státní policie nařídila mým rodičům, aby mě předali do výchovného ústavu, ze kterého jsem však velice brzy utekl. Hned první noc jsem se opil celou lahví vodky a začal jsem opět svůj starý život, ještě hůře než dříve.

Moje strava se skládala z makaronů, sýrů, uklidňujících léků a tvrdých drog. A ženy, nespočetné množství žen, každou noc jiná... Moje vlasy, volně rozpuštěné, sahaly až k opasku. Na záda jsem si dal vytetovat velký obraz. Poznal jsem jednu hudební skupinu, která se jmenovala „Vděčná smrt“, a s ní jsem jezdil po celé zemi, dokud jsem neskončil v Louisianě ve vězení. Vykoupil mě jeden přítel a spolu jsme odjeli ze země. Cestovali jsme vždy pěšky. Následkem mého nezřízeného života byla pohlavní nemoc, která se našťástí dala vyléčit. Zhroutil jsem se a opět

Donald Colloway před svým obrácením

V ST. PÖLTENU KLESÁ POČET KANDIDÁTŮ KNĚŽSTVÍ

Situace v kněžském semináři po událostech v roce 2004, kdy zde došlo k záhadným skandálům, se dramaticky změnila. V dříve nejlépe obsazeném rakouském semináři je dnes pouze deset seminaristů, což je tak málo jako v Linci. Už dva a půl roku zde nebylo ani jedno kněžské svěcení, v příštím roce je ve vyhlídce jen jedno. Před tzv. „novým začátkem“ biskupa Künga zde bylo 40 kandidátů kněžství.

jsem se vzpamatoval... a pokračoval jsem stejným stylem dále. Žil jsem jako umírající. Ještě dnes si vzpomínám na to, jak jsem jednou ležel na chodníku, když jsem vzal větší dávku drogy. Měl jsem přitom pocit, že se mi roztrhne hrud' a pukne srdce, tak prudce mi tlouklo.

Protože jsem neměl žádné přístřeší, bydlel jsem krátce opět u rodičů. Hluboké utrpení, které jsem jim způsobil, přivedlo je oba i mého nevlastního bratra do katolické církve.

Dělal jsem si z nich žerty, a to především tehdy, když se ke mně chovali laskavě a vlídně. Pro mě platilo jen jedno heslo: *Dělejte si, co chcete, jen mi dejte pokoj!*

Žena mých snů

Jednoho dne v roce 1992, měl jsem tehdy 20 let a byl jsem vlastně se svým životem na konci, měl jsem náhle vnitřní jistotu, že během následující noci se stane něco rozhodujícího. Snad zemřu? V každém případě jsem věděl: Dnes večer musím zůstat doma. Nikdo mě nedokázal přesvědčit, abych vyšel ven. Nebyl jsem však zvyklý trávit večer sám a velice jsem se nudil. A tak jsem se prohrabával v naší knihovně, zda tam nebude něco zajímavého, čím bych si mohl ukrátit dlouhou chvíli. Panovačně jsem vzal do ruky jednu knížku. Měla titul: „Královna míru se zjevuje v Medjugorje.“

Samozřejmě, že jsem neměl představu, co je *Královna míru* ani *Medjugorje*. Zdálo se mi, že knížka je plná cizích slov: Ježíš, Maria, Panna, růženec, Eucharistie... Slova, která jsem v životě nikdy neslyšel. Tak jsem si prohlížel fotografie. Díval jsem se na snímek dětí, které upřeně hleděly na jeden bod. To mě zaujalo, a tak jsem navzdory cizím výrazům začal číst. Nakonec jsem knihu doslova hltal, jako by šlo o život, dokud jsem ji do čtyř hodin ráno celou nedočel.

Neznal jsem tuto Pannu Marii, a přece jsem intuitivně věděl: To je ta žena, kterou jsem celý

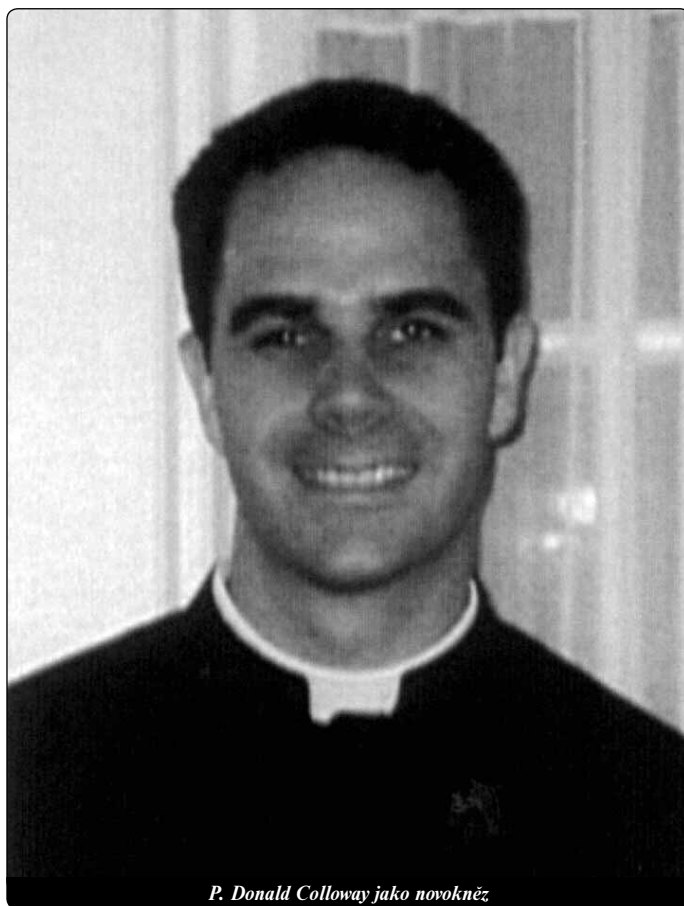
život hledal. Už od dětství jsem toužil po dokonalé lásce, ale hledal jsem ji na nesprávné cestě. Co je v této knize napsané, to je skutečně pravda! Věřil jsem každému slovu, které Maria řekla v Medjugorje a které bylo v této knize zapsáno. I když jsem ji neviděl, cítil jsem, jak mě velice přitahuje. Zdálo se mi, že jsem ještě nikdy v životě nepotkal tak krásnou ženu, která je tak dokonalá a čistá. Tato žena si podmanila mé srdce. Patřila mi! Aniž bych věděl, co to znamená, bez výhrad jsem se jí daroval.

Okamžik, který změnil můj život

Čas do začátku následujícího nového dne se mi zdál nekonečně dlouhý. Bezpodmíneč-

ně jsem musel hovořit s katolickým knězem, protože tuto noc jsem dostal do srdce celou katolickou víru. Když začalo svítat, běžel jsem za našim vojenským knězem, kterého jsem samozřejmě nikdy předtím neviděl. Hnal jsem se do sakristie a ihned jsem spustil příval slov. Kněz mě však poprosil, abych si sedl dozadu v kostele a přišel opět až po mši svaté. Pomyslel jsem si: *Mše svatá, opět další cizí slovo!*

Rozpačitě jsem se posadil do poslední lavice a díval jsem se, jak se ženy modlí růženec. Nikdy předtím jsem neviděl ani neslyšel nic podobného. Po určité době kněz vyšel ze sakristie. Byl však jinak oblečený než dříve. *Teď určitě začne nějaké divadelní představení. Skvělé! Co se jen*

P. Donald Colloway jako novokněz

bude předvádět? Skutečně jsem neměl žádnou představu o tom, co se nyní stane. Co mě obzvláště oslovilo, bylo chování žen. Všechny současně vstaly, současně se posadily, vyslovovaly stejná slova a já jsem nemohl zjistit, odkud to všechno čtou.

Potom nastal okamžik proměnění. Kněz pozvedl malý plátek. V tom okamžiku mi všemožnou a dobrotivou Bůh daroval jasně hluboké poznání: *Tato hostie je Ježíš Kristus*. Klaněl jsem se mu každou buňkou své bytosti a věděl jsem: To je to, o čem se píše v té knize, kterou jsem četl dnes v noci. Když jsem viděl, jak všichni jdou dopředu, hořel jsem závistí. Ale nemohl jsem se k němu přiblížit, protože jsem cítil svou nehodnost.

Nemohl jsem se dočkat konce obřadu, abych se opět vrátil do sakristie. Tam jsem přepadl kněze slovy: *Pane faráři, to byl přece Ježíš?! Prosím, vyprávějte mi o Ježíši!* Kněz bohužel neměl mnoho času, aby se mnou mohl déle hovořit. Prosil mě, abych přišel opět zítra. Pro dnešek mi dal kříž a obraz Božského Srdce a obraz papeže Jana Pavla II. Vlastně jsem ani nevěděl, co jsou to za předměty, ale všechny jsem si je vzal.

Když jsem přišel domů, začal jsem uklízet svůj pokoj. Naplnil jsem sedm odpadkových pytlů věcmi, které už pro mě nic neznamenaly.

Moje matka stála na chodbě a usmívala se. Ve svém srdci jsem pochopil, co si uvnitř říkala: *Můj Bože, děkuji ti!*

Potom jsem nade dveře pověsil kříž, fotografii papeže a vystavil jsem obraz Božského Srdce.

Slzy lítosti a štěstí

A teď? Co jsem měl teď dělat? Jednoduše čekat na další den, až budu moci rozmlouvat s knězem? Anebo bych to měl udělat jako ty děti v „mé knize“? Otevřel jsem stránku s fotografiemi, které ukazují děti při modlitbě. Pomyslel jsem si: *Proč se nemodlit? Uvidíme, co to je.*

Nevzpomínám si, jestli jsem se ve svém životě někdy modlil. A ani jsem nevěděl, co to znamená – modlit se. A tak jsem se díval na fotografie, snažil jsem se napodobit to, co jsem viděl. Položil jsem si na zem před sebe obraz Božského Srdce, klekl jsem si, složil ruce a hleděl nahoru. Potom jsem si pomyslel: *Dobře, jsem hotov, modli se!* Ale neměl jsem představu o tom, co mám dělat. Nic se nedělo. Tak jsem jednoduše hleděl na obraz, který byl přede mnou: Ježíš, který jednou rukou žehná a druhou ukazuje na své Srdce.

Když jsem tak hleděl na obraz, měl jsem náhle zcela jisté vnitřní vědomí: *To je Bůh – člověk, který za mě zemřel na kříži a prolil za mě svou krev. Toto Srdce bylo otevřené pro mne! A všechno, co řekla Panna Maria dětem v Medjugorje, platí i pro mne.*

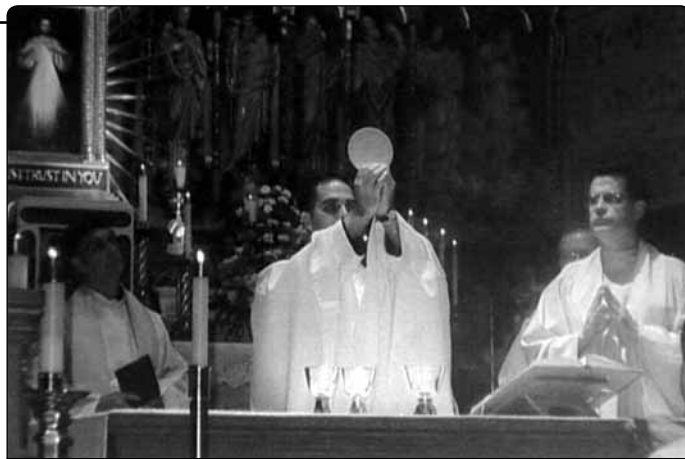
Začal jsem plakat, vzlykat jako nikdy předtím ve svém životě. Plakal jsem, že mi šaty zvlhly prolitými slzami. Zdálo se mi, že mi z očí vytekla každá kapka tekutiny z mého těla. Bylo mi líto všeho toho, co jsem udělal: všech dívek, které jsem zneužil, všech žen, se kterými jsem se intimně stýkal, všech přátel, které jsem okradl, podvedl a okla-

mal; mých rodičů, kterým jsem způsobil tolik utrpení... Zároveň však jsem měl jistotu: *Existuje naděje!*

Časem se slzy lítosti smísily se slzami radosti a vnitřního štěstí, protože jsem si jako kající hříšník uvědomil: *Tento obraz, tento Ježíš Kristus, tento Mesiáš, Bůh a člověk zemřel za mne, protože mě miluje!* Moje srdce pomalu naplňovalo hluboké štěstí. Tento zážitek byl tak hluboký, že si už ani nevzpomínám, jak dlouho jsem se tak modlil a plakal před obrazem Božského Srdce. Víím jen, že jsem se po tom všem zcela vyčerpaný položil na pohovku. Poprvé v životě jsem se cítil být svobodný a zmocnil se mě nepopsatelný mír. Brzy jsem usnul.

Donny, jsem tak šťastná!

V polospánku jsem zažil něco, co nedokážu slovy popsat. Moje tělo sice leželo na pohovce, ale moje duše, můj duch – nevím, co to bylo – byl jako u vytržení. Nevěděl jsem, co mám dělat. Přepadl mě panický strach. Chtěl jsem křičet, ale nedostal jsem ze sebe ani slovo. Vnitřně jsem však křičel ze všech sil: *MARIA!* Ona byla jedinou osobou, na kterou jsem myslel v tomto okamžiku. Náhle byl můj duch

P. Donald Colloay během mše svaté v národní svatyni Milosrdného Ježíše v USA

opět silou silnou jako vesmír vtlačený do mého těla. Potom jsem uslyšel ženský hlas, nejněžnější ženský hlas, jaký jsem kdy slyšel. Řekl: *Donny, jsem tak šťastná!* Nikdo kromě mé matky mě nikdy nenazval Donny. Věděl jsem, že to byla tato žena. Byl to takový něžný hlas, jako by to byla tekutá láska. Bylo to neuvěřitelné! Tuto noc jsem spal jako dítě v náručí své matky.

Moje svatební cesta s živým Bohem

Následujícího rána jsem opět šel do kostela. Po této noci jsem už vůbec netoužil po cigaretách, drogách ani alkoholu, ani po ženách. Nedokázal jsem se již podívat na ženu žádostivě. Nastalo období, které bych rád nazval „mojí svatební cestou s živým

Bohem“, mým ženichem. V kostele jsem strávil nekonečné hodiny. Modlil jsem se růženec, křížovou cestu, četl jsem životopisy svatých. Vnitřně jsem ihned věděl, která kniha je dobrá, obsahově pravdivá. Když jsem slyšel v televizi „velké kazatele“, kteří se těší v Americe velkému uznání, znovu jsem si uvědomil: Nehlásají pravého Ježíše. A modlil jsem se k Panně Marii: *Ty mi ukáž pravého Ježíše!*

Stále silněji jsem pocítoval touhu patřit zcela Bohu a stát se knězem. To však znamenalo mnoho let intenzivního studia, protože jsem měl vzdělání jako žák páté obecné. Ale chtěl jsem naplnit do všech podrobností všechno to, co si Panna Maria ode mne přála. Kde mě chtěla mít? Napsal jsem žádosti do více jak dvou set společností, a když mi přišlo mnoho kladných odpovědí, rozhodl jsem se, že si zvolím tu, která má v názvu dvakrát jméno Maria. Moje volba padla na moji nynější společnost: *The Marians of the Immaculate Conception*, která mě přijala roku 1993.

Po desetiletém studiu *z lásky k Panně Marii*, po velkém úsilí a věrnosti jsem 31. května 2003 přijal kněžské svěcení. Předběžně jsem byl nějaký čas vicerektorem národní svatyně Milosrdného Ježíše v USA ve Stockbridge a dnes působím jako superior mariánského studijního domu ve Steubenville ve státě Ohio.

Z *Vítězství srdca* 52/2006
přeložil -lš-

* Ježíš sestře Faustyně Kowalské

PROCES BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA I.

V katedrále v Belluno na severu Itálie byla zakončena diecézní fáze procesu blahořečení předchůdce Jana Pavla II., 33denního papeže Albina Lucianiho (1912–1978). Jak řekl postulátor P. Enrico Dal Cavolo, Jan Pavel I. měl všechny vlastnosti dobrého pastýře, který dává svůj život za své ovce a nic si neponechává pro sebe. Je už také dokumentován případ zázračného uzdravení na přímluvu „usměvavého papeže“. Ten však bude moci být vyhodnocen až poté, co Kongregace pro blahořečení a svatořečení vydá dekret o hrdinském stupni ctností kandidáta blahořečení.

Na závěr obrádu byla účastníkům rozdána modlitba:

„Pane, buď mi vždy nablízku. Tvoje ruka ať spočívá na mé hlavě, ale dopřej mi současně, abych svou hlavu držel pod tvou rukou. Vezmi

mě takového, jaký jsem, se všemi mými chybami a hříchy, ale proměň mě tak, jak se tobě líbí a jak si to já přeji.“

Těmito slovy se k tobě modlil tvůj služebník Albino Luciani, papež Jan Pavel I. Jeho touha po svatosti byla vyslyšena. Stal se tvým velkodušným a věrným učedníkem a tobě se zalíbilo učinit ho svým zástupcem a pastýřem světové církve.

On měl dar být výjimečným řečníkem a předával nám – plný prostoty a radosti – všechno to, co je pravdivé, krásné a dobré.

Dopřej mi, abych usiloval o to, co ty chceš, i ve zvláštních darech, o které tě prosím:

Uděl mi, abych následoval jeho příklad a pečoval o intenzivní vztah k tobě i k mému bližnímu, abych přijímal a dále předával v úplné prostotě ono světlo a onu lásku, které z tebe vycházejí. Amen.

+ Giuseppe Andrich, biskup v Belluno Feltre

Misie sester Neposkvrněného Početí Panny Marie v Kamerunu

Je to již rok, co jsme přijeli do Mokolo, dávného střediska malomocných, dnes zvaného *Centrum Rohana Chabota*, ve kterém pracujeme. Výraz *malomocní* nám připomíná velkého apoštola malomocných otce Damiana de Veustera, misionáře z Molokai. Ale naše skutečnost je již dnes zcela jiná.

4. březen 2005 byl pro nás velice významný. Po 17 letech práce sester dominikánek a předtím sester Svaté Rodiny z Bordeaux obrátil se na nás maltéžský řád se žádostí, abychom pokračovaly v práci mezi těmi nejpotřebnějšími, tj. osobami nakaženými leprou, jejich rodinami a všemi nemocnými v okolních vesnicích.

Vesnici malomocných Mokolo – Zileng obývají 104 malomocní. Bydlí zde také jejich děti a nejbližší příbuzní s rodinami. Obdrželi kousek půdy, kterou mohou obdělávat, mají zajištěno bezplatné léčení, jejich děti mohou navštěvovat školu, probíhá zde tedy normální život s jeho radostmi a starostmi. Mají také svůj skromný dobytek (kozu, berana nebo několik slepic). Každý pátek si nemocní přicházejí pro mouku, kterou obdrží na další týden pro celou rodinu. Obdrží také sůl a zápalky, o větších svátcích ryby nebo maso. Na pozemku střediska je velká kaple, kde se křesťanské společenství shromažďuje k modlitbě. Jednou za dva týdny se mohou účastnit mše svaté, kterou slouží kněz z farnosti Mokolo – Mandaka vzdálené tři kilometry. Pracují tam misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Naši malomocní jsou už vlastně vyléčení z malomocenství („vybílení“, jak se zde říká), ale nejsou zbaveni dalekosáhlých následků své choroby: nemají např. prsty na ruku a nohou, někdy jim scházejí celé končetiny, mají oslabený zrak nebo jsou zcela slepí, mají často na těle velice hluboké

a bolestné rány. Naším úkolem je jim pomáhat, aby mohli snitelně prožívat tuto svou velmi obtížnou skutečnost. Snažíme se vykonat to co nejlépe. Často konstatujeme, že lidské síly jsou velmi nedostatečné, ale nade vším je Boží pomoc. Poznáváme stále lépe své svěřence a jejich potřeby a doufáme, že s postupem času a s Boží pomocí přinese naše práce žádoucí ovoce.

Celé centrum provádí rozmanitou činnost. Kromě zdravotního střediska, které je otevřeno pro všechny, dobře zařízené lékárny a laboratoře je zde maličká nemocnice s deseti lůžky, rehabilitace, fyzioterapie, protézovna, kde se kromě protéz vyrábí pro malomocné také vhodná obuv. Mezi reedukačními domky je také knihovna pro děti a mládež, kde pomáháme, zcela nebo částečně hradíme školní výlohy, zajišťujeme dodatečnou výživu a oblečení. Jedná se o 150 žáků.

Kromě nemocných dětí a mládeže máme na starosti také mateřskou školu „Radost života“. Zde nacházejí ti nejmenší na několik hodin opravdový domov. Je jich 30. Tyto děti mají různé citové problémy vyvolané tím, že pocházejí z neúplných rodin, proto často svým

pečovatelům říkají: mámo, táto... Především jsou však podvyživené. Ráno po příchodu je nutné je nejdříve umýt, obléct jim „školkové“ šaty, dát jim snídaní a v poledne oběd. Jinak si hrají a zpívají jako ve školce. Tuto radost potom přenášejí do smutné skutečnosti svých rodin: ve vesnici se ozývá jejich zpěv a my se radujeme spolu s nimi.

Naše služba je tedy pestrá: je to jednak služba zdravotnická, zajišťování jídla i oděvu, poradenství při řešení konfliktů a problémů. Výchova dětí a mládeže je možná jen díky pomoci laiků, pracovníků zaměstnaných ve středisku. Dobrá spolupráce s nimi je také jedním z důkazů péče Boží Prozřetelnosti.

Pro křesťany máme ještě jednu velkou pomoc – službu Nejsvětější Svátosti. Každé dva týdny odnášíme svaté přijímání nemocným upoutaným na lůžko, kteří už nemohou přijít do kaple. Setkání se svátostným Ježíšem

Misie sester Neposkvrněného Početí Panny Marie v Mokolo

je pro ně velkou radostí a posilou pro další život.

Po roce práce mezi malomocnými zjišťujeme, že nejdůležitější záležitostí je milovat každého z nich. Když uděláme všechno to, co jiní dělají jen z humanitárních důvodů, jsme si vědomy, že jim musíme podat také svědectví o Boží lásce. Všechna lékařská i vyživovací pomoc je vlastně ničím, jestliže se s každým z nich nejedná jako s člověkem, jako s Božím dítětem, které Bůh miluje bez ohledu na jeho náboženské vyznání. Nevíme, zda to vždy dokážeme, ale snažíme se o to a prosíme o duchovní podporu v této nejpotřebnější záležitosti, protože při vši naší námaze a někdy i netrpělivosti každý z malomocných je člověk, který musí poznat, že je milovaný,

Jak velký to má význam, ukazuje příběh chlapce jménem Gdayč. Je to čtyřletý chlapec, syn malomocného. Když jsme přišli do Mokolo, bál se dospělých, s nikým nemluvil, byl stále sám. Přivedli ho do naší školky, aby se najedl. Pak seděl v koutě sám a díval se na ostatní děti. Vychovatelka nám řekla, že Gdayč nemluví a neovládá fyziologické potřeby. Požádaly jsme ji, aby ho oblékla jako ostatní děti a trpělivě se mu věnovala. Gdayč seděl s ostatními dětmi, vychovatelky ho učily a pomáhaly mu. Pomalu začal vyslovovat nějaká slova. Jednoho dne přiběhl jako první k plotu pozdravit přicházející sestru. Jak velká byla naše radost, když se na konci školního roku smál a zpíval s jinými dětmi. Právě láskou a trpělivostí se mohl také Gdayč stát veselým dítětem.

Prosíme o modlitbu za nová misijní povolání. Tak velice potřebná by zde byla ještě alespoň jedna sestra, ale letos už nemůžeme počítat s další posilou. Jsme vděčné za každou duchovní pomoc.

Sestry Marie Anna Boguszewska
a Marie Josefa Leykova
Mokolo, Kamerun
Z Misijne drogi 5/2006

Katolické misie

Končí jubilejní rok jezuitů - jejich vklad do misijního díla Církve

Od 3. prosince 2005 do 3. prosince 2006 trval u jezuitů slavný jubilejní rok ke cti tří velkých světců tohoto řádu. Do tohoto období totiž spadá 500. výročí narození sv. Františka Xaverského (7. 4. 1506), 500. výročí narození bl. Petra Fabera (13. 4. 1506) a 450. výročí úmrtí sv. Ignáce z Loyoly (31. 7. 1556).

Rok byl zahájen 3. prosince 2005 ve Španělsku. Jubilejní rok se stal příležitostí k zamyšlení nejen nad postavou velkého svatého patrona misijní činnosti, ale také nad novodobým pojetím misijní činnosti u jezuitů.

Svatý František Xaverský je spolu se sv. Terezií z Lisieux patronem misí. Je to postava opravdově výjimečná. Tento svatý misiónář žil jen 46 let (1506–1552), z toho deset let v misiích. Kromě 125 dopisů nezanechal po sobě žádné jiné spisy, ale je dodnes pro mnohé velkou inspirací. U jeho hrobu v Goa v Indii se stále shromažďují zástupy, zvláště vždy po deseti letech ve výroční den jeho úmrtí, kdy se znovu otevírá jeho sarkofág a je možno spatřit jeho stále neporušené tělo (naposled se tak stalo 21. 11. 2004 – 2. 1. 2005). Duchovní život Františka Xaverského je možno poznat z jeho listů. Není proto nic divného, že jsou dodnes velice čtené a často překládané.

V jednom z listů, který byl vybrán jako četba pro liturgii hodin v den jeho památky (3. 12.), čteme tato slova: *Z mnoha lidí se v těchto krajinách nestanou křesťané jen proto, že prostě není, kdo by z nich křesťany udělal.* Jeho horlivost, i když se může z dnešního hlediska jevit někomu jako nadsazená, je možno poznat z následujících slov: *Jak strašné je množství těch, kteří se naší vinou nedostanou do nebe a řítí se do pekel!*

František Xaverský žil ve vzrušujících dobách zámořských objevů (narodil se v roce, kdy zemřel Kryštof Kolumbus). Když mu bylo 15 let, prožil rodinnou

i národní tragédii, protože navarrské království, které jako voják hájil jeho otec, bylo porobeno španělským králem. Jeho otec krátce nato ze samého hoře zemřel a zanechal po sobě ženu a děti. František znal z vyprávění velké objevy Nového světa a slyšel také o sporech s muslimy na Pyrenejském poloostrově, které skončily několik let před jeho narozením. Když navštívil Francii, setkal se tam se sv. Ignácem z Loyoly. Vzpomínky na vyprávění o velkých objevech a o válkách s nevěřícími byly u nich hluboce zakořeněny. František Xaverský spolu s Ignácem a Petrem Faberem složili řeholní sliby a dali se Svatému otci k dispozici podle vzoru vojenské služby. Toto vojenské

pojmenování – „vojáci Kristovi, kteří touží dobýt pro Krista celý svět“ – se od těch dob vepsalo do misijních dějin té doby.

Když František dorazil do Asie jako papežský vyslanec a královský posel, přišel do Goa, kde už bylo biskupské sídlo a část církevní struktury. Nespokojil se však pouze s prací mezi křesťany. Když viděl, jaké těžké pohoršení působí nemravný život těch, kteří se nazývali křesťany, rozhodl se jít k pohanům, kteří ještě nebyli pohoršeni špatným životem křesťanů. Zkoušel misijně působit v samotném městě Goa. Začal u dětí, které ještě bylo možno formovat v křesťanském duchu, a založil pro ně kolej. Časem přinesla tato práce dobré plody.

15. srpna 1549 spolu se dvěma druhy dorazil do Japonska, které ještě křesťanství neznalo. Nebyla to jen výprava sentimentálního mladého muže. Připravoval se na ni, jak mohl. Učil se jazyk a shromažďoval informace o této zemi od Japonců v Malakki. V Kagošimě přijal pod jeho vlivem křesťanství samuraj Kimura s rodinou. (Z této rodi-

Blah. Petr Faber

ny pochází první japonský blahoslavený Šebestián Kimura.) Navázal kontakt s jedním z největších buddhistických klášterů v jižním Japonsku. Poznal nutnost zpracovat katechismus v japonštině.

Japonské zkušenosti v něm probudily ještě větší touhu hlásat Krista v Číně. Tuto touhu už za svého života nemohl naplnit. Umřel sám na ostrově Zhanjiang u bran Číny, když čekal na příležitost, jak se dopravit do Říše Středu. Nezemřel jako velký mučedník, ale možno říct docela obyčejně – na zápal plic.

V listě k jubilejnímu roku generál jezuitů napsal: „To, co nás u Františka Xaverského nejvíce udivuje, je jeho hluboké přesvědčení o nezbytné potřebě hlásat evangelium, zatímco my dnes vzhledem k perspektivám evangelizace jsme dosti pasivní. Skutečnost, že dílo evangelizace vyžaduje dnes ohled na lidské svědomí, na různé kultury a postoje při dialogu, že musíme stále respektovat náboženský pluralismus a náboženskou lhostejnost, musí nás vracet k tomu, abychom sdíleli xaverovskou horlivost a neutvrzovali se v rezignaci, jako by se už nedalo nic dělat. Evangelizace je to nejlepší, co můžeme nabídnout světu pro jeho budoucnost.“

Jezuité a jejich misijní pojetí

Jezuité jako docela mladý řád nejenže se vydali do světa, aby ho *dobývali pro Krista*, ale současně dali nový rozměr způsobu

Sv. František Xaverský

jak hlásat Krista nekřesťanům. Dříve se mluvilo o *osvícení pohanů a přivedení nových lidí do svaté matky Církve, o hlásání víry a přinášení evangelia celému světu nebo o obrácení pohanů*. Jezuité jako první začali mluvit o poslání (missio) k tomuto dílu, tedy o poslání hlásat evangelium mezi novými národy. Vlastně od nich tato činnost dostala svůj název *misie*.

Dodnes se s pojmem *misie* pojí představa *dobývání světa pro Krista*. Misie mají směřovat k obrácení a přijetí víry v Krista Ježíše. Má to být boj především duchovní. Ignác bojoval na opačné straně barikády než otec Františka Xaverského, oba tedy měli nejednu příležitost, aby se učili správnému patriotismu a službě lidem podle Kristova evangelia. I když oba často používali vojenský slovník, mysleli především na boj duchovní. Stálé obrácení bylo pro ně trvalým impulsem. Bohužel nechyběly v dějinách případy použití fyzické převahy. Někteří křesťané si osobovali právo nutit násilím nevěřící k přijetí víry v Krista Spasitele. Nejednou jiní misionáři museli zasahovat na obranu práv domorodého obyvatelstva. Takovým zastáncem byl např. Bartolomé de las Casas.

Procesí s ostatky sv. Františka Xaverského

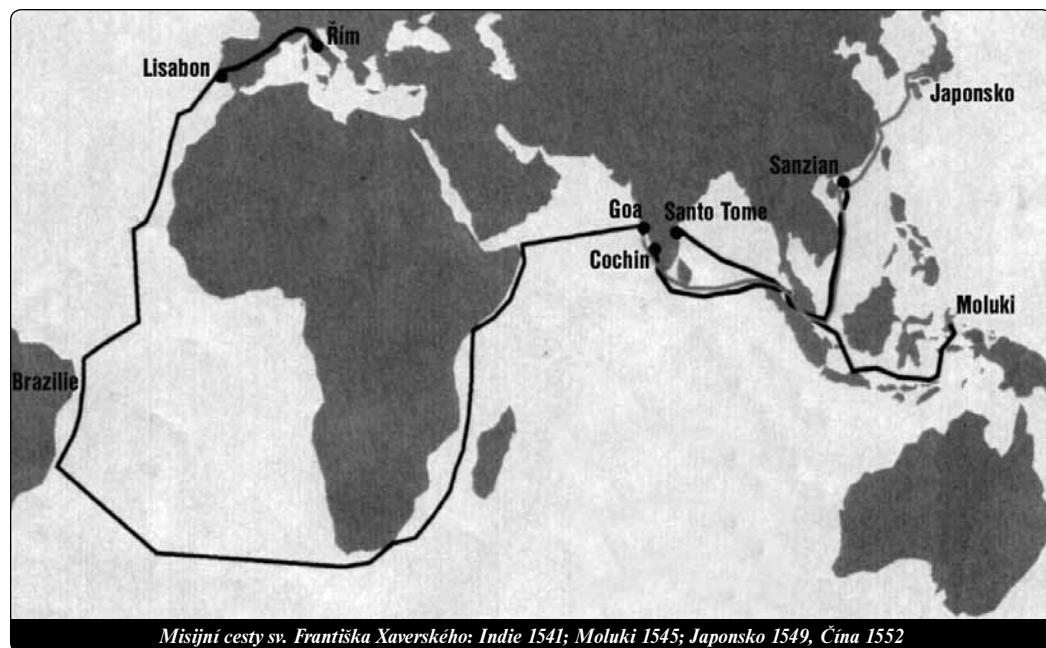
V této souvislosti stojí za to připomenout jednu z meditací Ignácových *Duchovních cvičení*: O povolání Krista Krále. Rozjímající je vyzván, aby celý svět dobýval pro Krista. Plodem této meditace má být připravenost k jakékoliv námaze pro hlásání evangelia bez ohledu na oběti. Tato spiritualita přinesla mnoho kladných plodů misijní horlivosti a svatosti. K nejznámějším patří takoví jezuitští misionáři, jako Mateo Ricci a Johan Adam Schall von Bell, kteří pracovali v Číně, dále Jan de Brito a Rudolf Aquaviva, kteří působili v Indii, bl. Josef de Anchieta v Brazílii nebo paraguayští mučedníci Roch Gonzales, Alfons Rodriguez a Jan Castillo (kanonizoval je Jan Pavel II. v roce

1988), dále sv. Petr Klaver, sluha afrických otroků v Kolumbii, a misionáři Huronů a Irokézů Jan Brébeuf a Izaa Jocques.

Jezuité se také všude starali o prohloubení vědeckých poznatků. Dodnes působí na několika desítkách univerzit na celém světě. Patří k nim i římská univerzita Gregorianum.

Dnes v dobách velkých změn na celém světě, v době úvah o přítomnosti Církve v současném světě je třeba s pohledem na velké dědictví jezuitů myslet i na nové pojetí misíí v 21. století a na způsob jak hlásat Krista, který je Kníže pokoje a který chtěl nejen časné, ale i věčné dobro všech lidí.

*Z Misijne drogi 5/2006
přeložil -lš-*

Misijní cesty sv. Františka Xaverského: Indie 1541; Moluki 1545; Japonsko 1549, Čína 1552

Maminko, tatínku,

byl jsem docela malý, když jste mě před dvaceti lety dali pokřtít. Víím, že jste tehdy za svoje rozhodnutí nesklidili žádný potlesk. Ale nakonec jste se nedali zmást. Za to vám dnes děkuji.

Umím si představit, že i vy sami jste měli menší nebo větší pochybnosti: Bude dítě z toho křtu vůbec něco mít, není ještě malé. neměli bychom to odložit na pozdější dobu, není křest jenom takový vynález církve? Ale ve vašem nitru bylo něco, co bylo silnější. Co to bylo? - Byl to Bůh, který k vám mluvil? Ano, musel to být on. Cítili jste, že iniciativa vychází od něho. On chtěl křest, protože On je celé naše štěstí.

Jistě, je to úkon víry. Ale současně je to zkušenost, kterou můžeme udělat. To, co Církve říká, prostě souhlasí: křtem začíná v člověku nový, nepřekonatelný život. Víím, o čem mluvím. Protože dnes, kdy se v mém životě odehrává leccos bouřlivého, pozoruji, že přes to přese všechno je ve mně určitý druh jistoty, je ve mně světlo, které nehasne.

Kdybyste se tehdy rozhodli proti mému křtu, dali byste mi na cestu své pochybnosti, svou kritiku, svou pohodlnost. Bohu díky, udělali jste něco jiného. Protože křestní vodou jste mě uvedli do styku s Bohem a s krásami skrytých věcí v životě. To mi pomáhá dnes a stále. Je ve mně něco, co už se nemůže ztratit. Chápete, co tím myslím, že ano? Děkuji.

FeL 68/2000

SOCHA EDITY STEINOVÉ VE Vatikánu

Papež Benedikt XVI. požehnal 11. října mramorovou sochu patronky Evropy sv. Edity Steinové, která je umístěna ve výklenku na vnější stěně chrámu sv. Petra mezi patrony Evropy. Sochu darovalo biskupství v Kolíně nad Rýnem a její zhotovení financovali manželé Wolfgang a Brigita Hirschovi z Düsseldorfu.

Kath-net

nýbrž pouze „povoleno“. O tomto povolení je však možno říct totéž, co řekl Pán: „Mojžíš vám dal povolení, ale jen pro tvrdost vašeho srdce.“ Když s touto prací začali svévolně v Holandsku, varoval papež Pavel VI. ve své encyklice *Mysterium fidei* před „již rozšířenými falešnými názory“ a vyzval holandské biskupy, aby se všemožně přičinili a opět přivedli věřící k tradičnímu způsobu podávání svatého přijímání. Kardinál Jäger z Paderboru napsal: „Vzpomínám si, jak obtížná byla jednání s papežem Pavlem VI., když jsme se snažili ho přesvědčit, aby pro Německo povolil podávání na ruku! Třikrát jsme kvůli tomu přijeli za ním spolu s kardinálem Döpfnerem a jednou se před námi dokonce zavřel.“ Kardinál Döpfner toho nakonec velmi litoval: „Lidé dnes chodí k svatému přijímání jako dříve chodili pro svěcenou vodu.“ „Dva roky jsem o to bojoval. Nikdy bych to nebyl udělal, kdybych byl viděl, jaké to bude mít následky. Nyní však bohužel nevím jak vrátit věci zpět. Kdybych byl věděl, že s přijímáním na ruku vznikne tolik neucty, nikdy bych se za ně nezasazoval.“⁽²⁾ V posledním období svého života už kardinál nikomu nepodal svaté přijímání na ruku. Jan Pavel II. v listě *O tajemství a účtě nejsvětější Eucharistie* z 24. 2. 1980 napsal: „V některých zemích se stalo běžným přijímání na ruku... Ozývají se však velice hlasitá volání o případech politováníhodného nedostatku účty k eucharistickým způsobům, jednání, které těžce zatěžuje nejen svědomí jednotlivých osob, ale i pastýřů Církve“ (kap. 11). Kardinál Seper († 1981), někdejší prefekt Kongregace pro nauku víry, řekl: „Otázka přijímání na ruku není pro mě otázkou formy, ale otázkou víry, a tím i otázkou svědomí jednotlivých kněží.“ Řezenský biskup Graber řekl v roce 1970: „Náš národ by musel být nejdříve vychován k mnohem

větší účtě k Eucharistii, aby sám od sebe nepožadoval přijímání na ruku.“

V dokumentu *Memoriale Domini* se totiž píše doslova: „*Když Církev hluboce pronikla do pravdy a významu eucharistického tajemství a přítomnosti Krista v ní, z úcty k Nejsvětější Svátosti a z důvodu pokory při jejím přijímání byl zaveden způsob, že kněz sám klade částku konsekrovaného chleba přijímajícímu na jazyk. Způsob takto rozdělovat svaté přijímání má zůstat při současném stavu Církve zachován. Je založen nejen na praxi několika staletí, ale je také výrazem úcty věřících k Eucharistii. Nijak nesnižuje osobní důstojnost toho, kdo takovýmto způsobem přistupuje k tak významné svátosti. Spíše podporuje jeho osobní dispozici, jakou milostiplně přijetí Těla Pána vyžaduje* (srov. sv. Augustin, *Ennarationes in Psalmos* 98,9 Pl 37, 1264).“

Dokument se v této souvislosti odvolává na dvouřetinovou většinu 1233 biskupů, kteří nový způsob podávání Eucharistie odmítli. Kdyby si někdo dal tu práci a po právní stránce prošetřil, jak se mohlo přijímání na ruku rozšířit po celém světě, musel by dospět k závěru, že se tak stalo nezákonně, protože připustit ho směly biskupské konference ve skutečnosti jen v těch oblastech, kde se už předtím nedovoleně rozšířil a kde by bylo pro ně velkou těžkostí dosáhnout návratu k původnímu žádoucímu stavu. Ani v jedné zemi, kde byl uzákoněn, nebyla splněna základní podmínka: že nedojde k poklesu nezbytné eucharistické účty. Sami němečtí biskupové odhadují, že v jejich diecézích je až 40% přijímání svatokrádežných.

Že není podávání na ruku v zájmu Církve, ilustruje případ jihoamerického biskupa Mons. Juana Rodolfa Laise, který se postavil proti vlastní biskupské konferenci a odmítl ve své diecézi podávání na ru-

ku povolit. Jeho postup schválili písemnou formou jak prefekt Kongregace pro svátosti a bohoslužbu kardinál Estevez, tak sekretář Kongregace pro nauku víry, nynější státní sekretář kardinál Tarcisio Bertone. Byl naopak pochválen, že se důsledně drží instrukce *De modo Sanctam Communionem ministrandi*, která ukládá každému biskupovi, aby důsledně ve svém svědomí zvážil, jaké důsledky může změna způsobu přisluhování Eucharistií vyvolat.

Náš Nepřítel si našel záluždný způsob jak se prosadit. Tento jeho manévr můžeme označit jako „zobecněný obyčej“. Určitá praxe se v důsledku (někdy záměrné) nedostatečné informovanosti v Církvi a v myšlení nenápadně zabydlí a všichni ji berou jako samozřejmou, ačkoliv nemá nikde žádné opodstatnění. Podávání na ruku nebylo ve skutečnosti nikdy úplně všeobecnou a samozřejmou alternativou rozdělování, jak se dnes všeobecně soudí. Stejně tak se vytvořil obyčej, že věřící, který dostane na ruku svatou hostii, si ustoupí stranou nebo někam poodejde, ačkoliv instrukce *Redemptionis Sacramentum* (čl. 92) i *Úvod k misálu* výslovně stanoví, že je povinen **ihned přímo před knězem** vložit svatou hostii do úst a nesmí ji v ruce nikam přenášet. (Podávat si svatou hostii do úst za pochodu – to už je projev naprosté neucty.) Výslovně zde dále stojí také: „Pokud hrozí nebezpečí znešvácení, ať se svaté přijímání nepodává věřícím na ruku.“ Toto nebezpečí hrozí především všude ve městech, kde kněz (a často i laik) podává Eucharistii zcela neznámým osobám a nechá je s ní odejít. Platí to také o podávání svatého přijímání na ruku dětem. Je to zcela nevhodné jak z duchovního, tak i praktického hlediska. (Jako jeden z výstražných příkladů může sloužit německá farnost Neuss, kde kněz našel v modlitebních knížkách

děti po mši svaté šest posvěcených hostií.)

Samozřejmosti odporující výše citovaným směrnicím se stalo, že na mnoha místech zcela „samozřejmě“ rozdělují mimořádně pověřeni laici nebo akolité přijímání i při poloprázdném kostele, ačkoliv ani nával ani mimořádné okolnosti nevyžadují jejich „mimořádnou“ výpomoc. Nesmíme se divit, když se praxe mlčky akceptovaných zvyklostí prosazuje i v závažné morální oblasti. Není jistě náhodou, že ve stejných zemích, kde biskupové vehementně usilovali o přijímání na ruku, narazila encyklika Pavla VI. *Humanae vitae* na tvrdý odpor, protože kondom už zdomácněl jako dobrý přítel i v mnoha katolických rodinách. Pro církevní praxi nejsou směrodatné rozšířené obyčeje, ale víra, úcta a kázeň.

Novodobý obyčej dělat malým dětem na čele křížek vypadá jako pěkný vstřícný krok. Je však vhodné, aby se kněžská ruka střídavě dotýkala nejsvětější Hostie a hlavy? Má to být důstojná „náhrada svatého přijímání“? Jsou dokonce případy, že si pro „náhradní křížek“ chodí i mládež a dospělí. Nemůžeme přece takovým zcela neliturgickým úkonem vytvářet mylné povědomí, že existuje nějaká náhražka za Tělo Páně. Děti si jistě zaslouží požeňání a pozornost, ale pak je daleko důstojnější a vhodnější, aby si přišly po požeňání společně po mši svaté, jak to praktikují např. v Luhačovicích.

-red-

⁽¹⁾ Kdo by se chtěl s touto problematikou seznámit podrobněji, najde obšírné informace v knize Otto Nußbaum, *Die Handkommunion*, Kolín n. R. 1969. P. Browe, *Kommunionen der früherer Zeiten*. In *Theologie und Glaube* 1932. s. 602.

⁽²⁾ *Deine Tage sind gezählt*, Ochsenshausen 1989.

Svátky nověji zavedené do liturgie měly zajisté podobný původ a přinesly podobné plody. Např. když ochabla úcta a uctívání velebné Svátosti, byl ustanoven svátek Božího Těla, který se měl tak konat, aby velkolepou nádhrou obřadů a modlitbami po celý oktáv přivedl národy k veřejnému uctívání Pána. Anebo svátek nejsvětějšího Srdce Ježíšova byl zaveden tehdy, když lidské duše smutnou a ponurou přísností jansenistů ochably a zmalomyslněly, ba téměř úplně ochladly a byly odstrašeny od lásky k Bohu a od důvěry ve svou spásu.

10. Svátek Krista Krále je lékem proti nynějšímu laicismu

Jestliže tedy nařizujeme, aby Kristus byl uctíván celým katolickým světem jako Král, tím se chceme právě postarat o potřeby nynější doby a poskytnout nejučinnější lék proti moru, který zachvátí lidskou společnost. Morem nazýváme tak zvaný laicismus naší doby, jeho nesprávné nauky a jeho zhoubné snahy.

Jak víte, ctihodní bratři, tento mor laicismu nedozrál za jediný den, nýbrž už dlouho byl skryt v nitru států. Začalo se totiž popíráním svrchovanosti Kristovy nade všemi národy; upíralo se Církvi právo, které jí dal Kristus, totiž právo učit všechny národy, dávat zákony, řídit národy, které má Církev přivést k věčné blaženosti. Potom se však poněmáhlu náboženství Kristovo počalo přirovnávat k nepravým náboženstvím a začalo se klásti zcela nejapně na touž úroveň. Pak byla Církev podřizována státní moci a vydávána takřka libovůli vládařů a státních úřadů. Někteří šli tak daleko, že chtěli nahradit božské náboženství jakýmsi náboženstvím přirozeným nebo prostě náboženským citěním. Ano, našly se i státy, které se domnívaly, že se mohou obejít bez Boha, a za své náboženství prohlásily bezbožectví a opovrhování Bohem.

QUAS PRIMAS

Encyklika Pia XI. na závěr Milostivého léta 1925 (Dokončení z minulého čísla)

Již v encyklice „Ubi arcano“ jsme si stěžovali na přetrpké věru ovoce, které tento odpad jednotlivců i států přinášel tak často a již tak dlouho. A dnes si na to stěžujeme znova: všude je rozeseto símě nesvornosti a jsou mezi národy rozdmýchány plameny nenávisti a sporu, které ještě velice zdržují obnovu míru: je rozšířena bezuzdná hrabivost, která se nezřídká zakrývá rouškou obecného blaha a lásky k vlasti, a z toho vznikají roztržky mezi občany a ona slepá a bezměrná sebeláska, která nehledá nic jiného než vlastní prospěch a zisk, a podle toho hodnotí všechno ostatní. Je zcela podvrácen rodinný mír opomíjením povinností a nedbalostí; jednota a pevnost rodiny je otřesena; a konečně lidská společnost je rozvrácena a řítí se do záhuby.

Svátek Krista Krále, který se má slaviti od nynějška každoročně, vzbuzuje v nás živou naději, že si lidská společnost pospíší vrátit se šťastně k nejmilejšímu Spasiteli. Úlohou katolíků by ovšem bylo připravovat a urychlit tento návrat svou horlivou činností; avšak mnozí z nich, jak se zdá, nezaujmají ve společenském životě to místo a nemají té autority, kterých nesmějí postrádat ti, kteří před jinými nesou pochoděň pravdy. Tuto nevýhodu lze snad připsat na vrub liknavosti nebo bázlivosti dobrých, kteří se buď úplně zdržují odporu anebo odporují jen slabě. Proto nepřátelé Církve pak nutně nabývají větší smělosti a odvahy. Jestliže však vě-

řící pochopí, že pod praporem Krista Krále jsou povinni bojovat statečně a bez ustání, pak budou-li proniknuti ohněm apoštolátu, budou se snažit získat pro svého Pána odpadlé nebo nevědomé a hájit jeho práva, aby nebyla nijak porušena.

A mimo to, zdaž není svátek Krista Krále, opakující se každoročně po celém světě, velmi vhodný k tomu, aby byl obžalobou světa z jeho veřejného odpadu, jež zplodil laicismus k nesmírné škodě společnosti, a zároveň jakousi nápravou? Vskutku, čím více se přeslaské jméno našeho Vykupitele nedůstojně opomíjí na mezinárodních sjezdech a ve sněmovnách, tím mohutněji musí býti hlášáno, a tím dále musejí býti vyhlášována práva Kristovy královské důstojnosti a moci.

11. Zavedení tohoto svátku bylo již dříve připravováno

Zdaž nebyla už od konce minulého století šťastně a krásně připravována cesta k zavedení tohoto svátku?

Každý totiž ví, jak moudře a skvěle byl hájen tento kult v četných knihách, vydaných po celém světě v různých jazycích. Kristova vláda a říše byla uznána také oním zbožným zvykem, že se téměř nesčetné rodiny zasvěcovaly a oddaly nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. To však učinily nejen rodiny, nýbrž i státy a království. Ano, dokonce celé lidské pokolení se šťastně zasvětilo Božskému Srdci na popud a za vedení Lva XIII. v milostivém roce 1900.

ZAKÁZAT NÁBOŽENSTVÍ?

Britský zpěvák Sir Elton John by chtěl zakázat náboženství. Podle jeho názoru šíří náboženství nenávist k homosexuálům. Elton John, který je sám homosexuál a žije v homosexuálním vztahu, prohlásil, že organizovaná náboženství jsou nepřátelská vůči homosexuálům. „Všechna náboženství bych úplně zakázal.“

Také zde nemůžeme mlčením přejít, že k slavnostnímu hlásání Kristovy královské moci nad celou lidskou společností přispěly podivuhodným způsobem velmi četné eucharistické sjezdy, které se konaly v naší době. Jejich účelem jest, aby lidé jednotlivých diecézí, zemí a národů nebo celého světa, sjednocení k uctívání a oslavování Krista Krále skrytého pod závojem eucharistickým, společně pozdravili Krista jako Krále, z nebe daného, řečmi konanými ve shromážděních a v chrámech, společným uctíváním velebné Svátosti veřejně vystavené a velkolepými průvody. Možno právem říci, že křesťanský lid, veden jakýmsi Božím vnuknutím, onoho Ježíše, kterého bezbožní lidé nechťeli přijmout, když přišel do svého, chtěl vynést z tichého úkrytu posvátných chrámů a nésti ho ulicemi měst jako vítěze a uvést ho do všech jeho královských práv.

12. Jubilejní rok je vhodnou příležitostí k zavedení svátku Krista Krále

K uskutečnění našeho zámeru, o kterém jsme se zmínili, skýtá svatý rok, který se chýlí ke konci, vhodnou příležitost jako jistě žádný jiný. Neboť dobrotivý Bůh obrátil mysl i srdce věřících k nebeským statkům, které převyšují všechno pomyšlení, opět je naplnil darem své milosti, zvětšil jejich horlivost, aby hledali vyšší věci, a posílil je na dobré cestě. Ať tedy sledujeme četné prosby, které nám byly zaslány, nebo ať přihlížíme k událostem svatého roku, máme zajisté mnoho důvodů k přesvědčení, že nyní konečně přišel den všemi očekávaný, abychom prohlásili, že Kristus má být uctíván zvláštním a vlastním svátkem jako Král celého lidského pokolení.

V tomto roce totiž, jak jsme řekli už na začátku, tento božský Král, opravdu podivuhodný ve svých svatých, „byl velkolepě oslaven“ svatořečením nového

zástupu svých bojovníků. V tomto roce také při jedinečné misijní výstavě věci i prací směli všichni obdivovat vítězství, kterých dobyli Kristu hlasatelé jeho evangelia pro rozšíření jeho království. Konečně v tomto roce při oslavě jubilea nicejského sněmu jsme připomenuli soupodstatnost vtěleného Slova s Otcem, která je základem panství Kristova nade všemi národy.

13. Úřední zavedení svátku Krista Krále

A proto naši apoštolskou mocí ustanovujeme svátek našeho Pána Ježíše Krista Krále, který se má slavit každoročně po celém světě poslední neděli v říjnu, bezprostředně před svátkem Všech svatých. Nařizujeme též, aby se toho dne každoročně obnovilo zasvěcení lidského pokolení nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, což přikázal každoročně opakovat náš předchůdce svaté paměti Pius X. Chceme však, aby se jen v tomto roce konalo toto zasvěcení dne 31. prosince. V ten den my sami budeme sloužit pontifikální mší svatou ke cti Krista Krále a dáme toto zasvěcení vykonat v naší přítomnosti. Domníváme se, že nemůžeme lépe a vhodněji ukončit svatý rok a že nedovedeme lépe vyjádřit svůj dík Kristu, „nesmrtelnému Králi věků“ – čímž vyjadřujeme také dík celého křesťanského světa – za dobrodiní, udělená v tomto svatém roce nám, Církvi a celému katolickému světu.

Nemusíme vám, ctihodní bratři, dlouze vysvětlovat, proč jsme ustanovili zvláštní svátek Krista Krále, odlišný od jiných, v nichž je také jakýsi náznak a jakási oslava jeho královské důstojnosti. Stačí totiž poukázat jenom na to, že ačkoli ve všech svátcích našeho Pána je tak zvaným materiálním předmětem Kristus, přece jejich formální předmět je zcela odlišný od královské moci Kristovy a od jeho královského jména.

Na neděli pak jsme tento svátek položili proto, aby nejen du-

chovenstvo vzdávalo poctu božskému Králi sloužením mše svaté a modlitbou církevních hodinek, nýbrž aby také věřící lid, uvolněný od svého denního zaměstnání a naplněný svatou radostí, vydal Kristu skvělé svědectví o své poslušnosti a poddanosti. Poslední neděle měsíce října se nám však zdála k této slavnosti daleko vhodnější než jiné dny, neboť touto nedělí se téměř zakončuje celý církevní rok. Tímto způsobem pak tajemství života Kristova, která se slavila během roku, budou slavným svátkem Krista Krále takřka zakončena a korunována, a dříve než přikročíme k oslavě všech svatých, bude hlášána a vyzvednuta sláva Toho, který vítězí ve všech svatých a vyvolených.

Bude tedy, ctihodní bratři, vaším úkolem a vaší povinností postarat se o to, aby každoroční oslavu tohoto svátku předcházela ve všech farnostech o určitých dnech kázání, v nichž by byl lid poučen o povaze, smyslu a důležitosti tohoto svátku, aby pak zařídil svůj život tak, aby byl hodný těch, kteří jsou věrně a horlivě oddáni vládě božského Krále.

14. Požehnání plynoucí z ustanovení svátku Krista Krále

Ke konci tohoto listu chceme vám, ctihodní bratři, krátce vysvětlit, jaký užitek očekáváme a si slibujeme pro Církev, pro stát i pro jednotlivé věřící z tohoto uctívání Krista Krále.

Tyto pocty, které se mají prokazovat našemu svrchovanému Pánu, mají lidem připomínat, že Církev, která byla Kristem založena jako samostatná společnost, musí z přirozeného práva, kterého se nemůže vzdát, vyžadovat plnou svobodu a nezávislost na státní moci. Církev nemůže záviset na cizí vůli při vykonávání úkolu, který jí byl Bohem svěřen, a tím úkolem je: učit, řídit a vést k věčné blaženosti všechny ty, kteří patří k říši Kristově.

Podobnou svobodu musí stát dát také řeholním řádům a spo-

lečností obojího pohlaví. Ty jsou totiž neúčinnějšími pomocníky církevních pastýřů a pracují s nimi horlivě na rozšíření a upevnění království Kristova, neboť zachováváním svatých slibů potírají trojí žádostivost světa a svou snahou o dokonalejší život působí, že všem před očima září a svítí trvalým a vždy krásnějším leskem ona svatost, kterou božský Zakladatel chtěl mít jako význačnou známku své Církve.

Státům pak tato oslava svátku, obnovovaná každoročně po celém světě, bude připomínat, že jak soukromé osoby, tak i státní úřady a vládnoucí osoby jsou vázány povinností veřejně Krista uctívat a být ho poslušny. Bude jim připomínat poslední soud, při kterém Kristus přísně pomstí bezprávi, které mu bylo způsobeno, když byl nejen vyhoštěn ze státního života, nýbrž také když byl opovrhlivě stavěn stranou a nechán bez povšimnutí. Neboť jeho královská důstojnost vyžaduje, aby celý státní život byl zařízen podle Božích přikázání a křesťanských zásad, a to jak v zákonodárství, tak v soudnictví a tak i ve výchově mládeže podle zdravé nauky a neporušené mravnosti.

Mimo to je podivuhodné, kolik síly a ctností budou moci věřící křesťané načerpat z vysvětlení této pravdy, aby svůj život zařídili podle pravých křesťanských zásad. Neboť jestliže Kristu Pánu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi, jestliže lidé, vykoupení jeho předrahou krví, jsou poddáni jeho vládě z jakéhosi nového právního důvodu, jestliže konečně tato moc se vztahuje na celou lidskou přirozenost, pak je nám jasné, že v nás není žádná schopnost, která by byla vyňata z Kristovy vlády.

15. Souhrn dosavadních závěrů a výzva k horlivé oslavě Krista Krále

Musí tedy Kristus vládnout v rozumu člověka, jehož povinností jest v úplné pokoře pevně

a neochvějně souhlasit se zjevenými pravdami a s naukou Kristovou. Kristus musí vládnout ve vůli, jejíž povinností je poslouchat Božích zákonů a přikázání, Kristus musí vládnout v srdci, jehož povinností je, bez ohledu na přirozené touhy, Boha nade všechno milovat a jedině k němu přilnout. Kristus musí vládnout v těle a v jeho údech, které jako nástroje nebo – abychom užíli slov apoštola Pavla (Řím 6,13) – jako „nástroje spravedlnosti Bohu“ musejí sloužit vnitřní svatosti duše.

Předložili-li se toto všechno věřícím, aby si to důkladně prohlédli a uvážili, snáze je to povzbudí k vyšší dokonalosti.

Kéž ctihodní bratři, ti, kteří jsou mimo Církev, zatouží po sladkém jhu Kristově a kéž je přijmou ke své spáse! Kéž také my všichni, kteří podle milosrdného úradku Božího jsme v jeho říši, neseme toto jeho Kristovo nikoli neochotně, nýbrž oddaně, láskyplně a svědomitě! Bude-li náš život uspořádán podle zákonů božského království, obdržíme s radostí hojnost dobrých plodů; a když nás Kristus shledá jako služebníky dobré a věrné, staneme se v jeho nebeském království s ním účastnými věčné blaženosti a slávy.

Toto Naše přání budiž vám, ctihodní bratři, k nastávajícím vánočním svátkům svědectvím Naší otcovské lásky k vám. Jako záruku božských darů přijměte apoštolské požehnání, které vám, ctihodní bratři, vašemu duchovenstvu a vašemu lidu srdečně udělujeme.

Dáno v Římě u sv. Petra, dne 11. prosince v milostivém roce 1925, ve čtvrtém roce našeho pontifikátu.

PIUS XI.

Přeložil Dr. Antonín Čala OP
nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci v roce 1930.

Výzvy fatimského poselství (82)

Jeho Svatost Pavel VI. po posledním hlasování koncilních otců 21. listopadu 1964 promulgoval dogmatickou konstituci o Církvi „Lumen gentium“, kde se píše: *Posvátný sněm vyhláší tuto katolickou nauku (o zvláštní účtě prokazované Církví Panně Marii) a zároveň vybízí všechny syny Církve, aby velkodušně podporovali úctu k blahoslavené Panně, především liturgickou, a vážili si mariánských modliteb a pobožností, které učitelský úřad Církve během staletí doporučoval. Je třeba též přesně zachovávat to, co bylo v minulosti rozhodnuto o uctívání obrazů Krista, blahoslavené Panny a svatých (LG, 67).*

Myslím si, že nikdo, kdo má dobré úmysly, nemůže při četbě tohoto dokumentu II. vatikánského koncilu popřít, že by modlitba růžence nebyla jednou ze základních mariánských modliteb a pobožností, jež v té chvíli byly v duchu a myšlení koncilních otců, jakož nemůže popřít, že tato modlitba je jednou z mariánských modliteb a pobožností, které učitelský úřad Církve nejvíce doporučoval a schvaloval.

A papež Pavel VI. vydal 2. února 1974 apoštolskou exhortaci „Marialis cultus“, v níž věnuje modlitbě posvátného růžence články 42 až 55. Vyznává se: *My sami jsme při první audienci věřícím 13. července 1963 veřejně vyznali, jak velice si modlitby růžence vážíme (čl. 42).*

Potvrzuje, že pozorně sledoval setkání a bádání, která se uskutečnila o této mariánské pobožnosti: *Moderní vědecké bádání umožnilo pochopit lépe vztah mezi liturgií a růžencem. (...) Mohlo-li se ještě před nedlouhou dobou stát, že si jedni přáli, aby mariánský růženec byl zařazen mezi liturgické modlitby, zatímco jiní, ve snaze vystříhat se v pastoraaci omylu minulosti, modlitbu růžence neprávem zanedbávali, dá se dnes tato otázka snadno vyřešit ve světle učení II. vatikánského koncilu v konstituci o liturgii*

„Sacrosanctum Concilium“. Podle něho se slavení posvátné liturgie a pobožnost posvátného růžence nemají stavět ani proti sobě, ani na stejnou úroveň.

Jakýkoliv způsob modlitby je tím plodnější, čím více si zachovává svou pravou povahu a svůj zvláštní ráz. Uznáme-li s Koncillem, že liturgické úkony mají větší důstojnost, nebude zatěžko uvést pobožnost růžence v soulad s posvátnou liturgií. Růženec totiž – podobně jako liturgie, je společná modlitba, čerpá obsah z Písma svatého a je celý zaměřen na Kristovo tajemství. I když se tyto dva druhy modlitby svou povahou liší, vztahují se oba – jak anamnéze (vzpomínka) v posvátné liturgii, tak rozjímavé uvažování při modlitbě růžence – ke stejným spásonosným událostem, jejichž původcem je Kristus. V liturgii se ve znameních zpřítomňují a tajemně působí největší tajemství vykopení; růženec tato mystéria při zbožném rozjímání připomíná tomu, kdo se modlí, a povzbuzuje jeho vůli, aby z nich čerpal směrnic pro život.

Uvědomíme-li si tento podstatný rozdíl, pochopíme, že pobožnost růžence má svůj původ v posvátné liturgii, a koná-li se v původním duchu, svou povahou k liturgii vede, i když nepřekračuje její práh. Kontemplací Kristových tajemství si mysl a srdce věřících navykají o těchto tajemstvích uvažovat

a tím se jejich nitro uzpůsobuje, aby je slavili v liturgických úkonech a připomínali si je i během dne. Je však nesprávné, recitovali se růženec při nějakém liturgickém úkonu ... (čl. 48).

Jeho Svatost Jan Pavel II. vyjádřil své vnitřní city a prožitky o modlitbě posvátného růžence těmito slovy, pronesenými 29. října 1978: *Obdivuhodná modlitba ve své jednoduchosti a hloubce! V této modlitbě mnohokrát opakujeme slova, která Panna Maria slyšela od archanděla a od své příbuzné Alžběty. K těmto slovům se připojuje celá Církev. (...) Zároveň naše srdce může vložit do těchto desátků růžence všechny události, které utvářejí život jednotlivce, rodiny, národa, Církve a lidstva. Události osobní a události bližních, zvláště těch, kdo jsou nám nejbližší, kteří nám nejvíce leží na srdci. Prostá modlitba růžence tak poznamenává rytmus lidského života. (...) Modlitba tak prostá a tak bohatá! Ze srdce všechny povzbuzuji, aby se jí modlili.*

Na závěr tohoto výčtu doporučení a ocenění posvátného růžence vám zanechávám jedno církevní svědectví. V kázání, které arcibiskup z Kolombie (Srí Lanka) Jeho Eminence kardinál Cooray měl ve Fatimě 12. srpna 1967, hovořil o náboženském životě v jejich poutním kostele ke cti Panny Marie Fa-

timské: Naším ideálem je učinit ze zbožnosti v naší svatyni ustavičné opakování fatimského poselství, neboli poselství pokání a modlitby. K tomuto cíli byly vytvořeny dvě instituce. Na jedné straně svatyně je klášter sester klarisek, jejichž život je utvářen pokáním a modlitbou. Z druhé strany existuje klášter jedné diecézní kongregace složené z domorodých sester, které se nazývají sestry od růžence: každodenní posty a zdrženlivost spolu s těžkou manuální prací jsou součástí jejich života pokání. Jejich zvláštní modlitbou je růženec dnem i nocí mimo dobu mše svaté a modlitby liturgie hodin; sestry se střídají po dvou v modlitbě rozjímavého růžence před Nejsvětější svátostí s roztaženými rukama ve tvaru kříže. Mottem jejich života je autentické zosobnění fatimského poselství, kterým je pokání a modlitba, zvláště modlitba růžence.

Těch, co říkají, že růženec je modlitba zastaralá a pro opakování modliteb, které ji tvoří, monotónní, se ptám, zda je nějaká bytost, která by žila bez ustavičného opakování stejných úkonů.

Bůh stvořil všechno, co existuje, tím způsobem, že se uchovával stálým a nepřetržitým opakováním stejných úkonů. Tak, abychom si zachovali přirozený život, vdechujeme a vydechujeme stále stejným způsobem; srdce neustále tluč a sleduje přitom stále stejný rytmus. Hvězdy, Slunce, Měsíc, planety a Země sledují stále stejnou dráhu, kterou jim určil Bůh. Den následuje po noci, rok po roku, stále stejným způsobem. Světlo slunce nás osvětluje a zahřívá stále stejnou formou. U tolika rostlin vypučí na jaře listy, pak se odějí květy, dají plody a opět své listy na podzim nebo v zimě ztrácejí.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Můj Otče,

přenechávám Ti sebe, dělej se mnou, co se Ti líbí. Ať uděláš se mnou cokoliv, děkuji Ti za to.

Jsem na všechno připraven, všechno přijímám. Jen ať se na mně splní Tvá vůle a také na všech Tvých tvorech, pak už si nic jiného nežádám, můj Bože.

Do Tvých rukou vkládám svou duši. Dávám Ti ji, můj Bože, s celou láskou svého srdce, protože Tě miluji a protože tato láska mě pudí, abych se Ti odevzdal, vložil se do Tvých rukou, a to bez míry a s bezmeznou důvěrou, protože Ty jsi můj Bůh.

Charles de Foucauld

Mezinárodní exercicie Mariánského kněžského hnutí

„Prožij tyto dny v neustálé modlitbě! Svě duchovní cvičení dělej se mnou... Až budeš sestupovat z této hory, sama tě provedu sem a tam, abys shromáždil kněze mého Hnutí.“

(Kněžím, přemilým synům Panny Marie, 28. 8. 1974)

Letos se toto mezinárodní setkání uskutečnilo opět u baziliky Milosrdné Boží Lásky v Colvalenza (severně od Říma) ve dnech 25. června až 1. července. Podáváme tuto zprávu se zpožděním, protože se zdržel překlad některých přednášek, které jsme vám chtěli dát k dispozici.

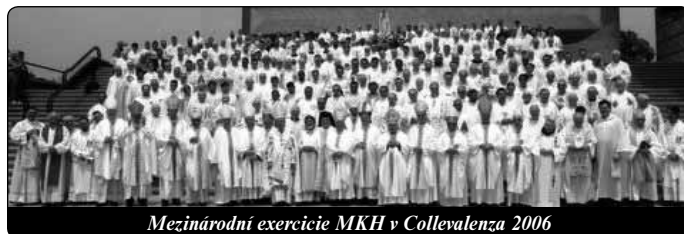
Letošního setkání se zúčastnilo 290 kněží a biskupů z celého světa. Početná skupina přijela z Jižní Ameriky, ale zastoupeny byly také Severní Amerika, Afrika, Asie, Austrálie a Evropa. Letos přijeli dva vzácní hosté – prefektové římských kongregací: kardinál Ignace Moussa Daoud, prefekt Kongregace pro východní církve, emeritní patriarcha Antiochie v Sýrii, a kardinál Ivan Dias, nový prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, bývalý arcibiskup z Bombaje v Indii.

V programu byla denně mše sv., kterou vedl některý z biskupů, tři růžence, adorace, liturgie hodin, dvě přednášky P. Gobbiho a jeho spolupracovníků a stála přítomnost Panny Marie. Ve „fraternitě“ – chvíle bratrského sdílení – jsme se dozvěděli, jak pracuje MKH ve světě. Mimo jiné bylo oznámeno, že byl zahájen kanonický proces k blahorečení našeho spolubratra P. Nazarena Lanciottiho, zodpovědného za MKH v Brazílii, který byl zavražděn v r. 2001.

V parných dnech italského léta přišla vhod i osvěžující léčivá voda, která před mnoha lety vytřaskla v areálu exercičního domu na přímluvu stigmatizované sestry Speranzy, charismatické zakladatelky tohoto duchovního centra v Umbrii. Krásným zážitkem bylo také eucharistické procesí a průvod s krásnou sochou fatimské Madony.

Uvádím několik perliček z přednášek. Kardinál Dias: „Jsem zamilován do tohoto hnutí... S Matkou se nemusíme ničeho bát... Připomenu vám jedno čínské přísloví: Místo toho, abyste nadávali na tmou, rozsviňte svíce! Čím víc nás bude mít světlo, tím méně bude tmy.“

Kněz zodpovědný za MKH ve Španělsku: „Španělsko je Mariiino, a ne zednářů!“

Mezinárodní exercicie MKH v Colvalenza 2006

Don Gobbi: „Jednou mi řekl Svatý otec Jan Pavel II. – Ty jsi farářem celého světa!... Buďte realisté. Nebuďte jen proroky hrůz, ale dávejte lidem naději. Dnes jako by vyhrávalo zlo, ale Kristus se vrátí ve slávě. Nenechte se znechutit, i když je nás málo – malý zbytek. Věrní zůstaneme. Vždyť Pán Ježíš řekl jedno slovo a vítr se utišil.“

Na odvážnou otázku, co bude s Hnutím, až Don Gobbi zemře, odpověděl nejdříve s humorem: „Já vás všechny přežiji.“ Ale pak už vážně řekl: „Panna Maria se o své hnutí postará. Až bude obnovena Církev, nebude už potřeba hnutí...“

Michael Gaughran SSC, spolupracovník Dona Gobbiho:

„Zasvěcení Panně Marii není nějaká sentimentalita, ale je to obnova kněžských srdcí... Vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie může přijít jedině vítězstvím Božího milosrdenství.“

P. Jiří Polášek, zodpovědný za MKH v ČR

(Další informace o Mariánském kněžském hnutí – i překlad několika přednášek z letošních mezinárodních exercicií MKH v Colvalenza – je možno nalézt na internetové adrese: www.mkh.cz.)

V těchto dnech rozesílá Středisko MKH uvedené přednášky jako brožuru všem, kteří jsou v adresáři MKH. Pokud někdo z našich čtenářů dříve dostával oběžníky MKH a tentokrát zásilku nedostal, znamená to, že zřejmě změnil své bydliště, změnu adresy Středisku MKH neohlásil a pošta zásilku vrátila. Může změnu nahlásit dodatečně a zásilka mu bude opět poslána.)

TELEVIZE NOE

- Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 18.00 – 24.00
- Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři
- 11.45; 18.45 – Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 3. 12.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 O výrobě porcelánu (d) 9.05 Přání 9.20 Kopec křížů (d) 9.50 Pro víta mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Sněhurka (f) 20.05 Octava dies 20.35 Film 22.05 Čteme z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Misijní magazín.

Po 4. 12.: 8.05, 20.55 Dokument z filmového festivalu Kafka 2006 8.35, 21.45 Na koberečku 8.55 Klip 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.00, 19.00 Cesty za poznáním 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Pro víta mundi 11.40 Klip vhodný pro děti 19.30 Po cestách sv. Pavla 1 (d) 20.05 Mezi nebem a zemí 20.45 Čteme z křesť. periodik 21.25 O výrobě porcelánu (d) 23.00 Festival křesťanských kapel VOX 006.

Út 5. 12.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 (d) 9.00, 18.30 Čteme z křesť. periodik 9.15, 19.00, 23.30 Cesty za poznáním 9.45, 21.30 Přírodní záranky Evropy – Fauna a flóra Evropy (d) 10.45 Atlas Charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize 18.40, 21.20 Klip 20.05 Misijní magazín 21.05 Přání 22.30 Octava dies 23.00 Po cestách sv. Pavla 1 (d).

St 6. 12.: 8.05 Cesty za poznáním 8.35 Klip 8.40,

21.35 Atlas charity (d) 8.50 Dětská televize 9.20 Dokument z filmového festivalu Kafka 2006 (d) 9.50 Mezi nebem a zemí 10.30, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Videoklipy pro děti od Mikuláše 18.15 Po cestách sv. Pavla 2 (d) 19.00 Klip 19.20 Pro víta mundi 20.05 Poltón klub 21.05 Mistře, kde bydlíš. O setkání mládeže s Janem Pavlem II. v Paříži (d) 21.35 Atlas Charity 21.40 Cesta domů 21.55 Noční univerzita.

Čt 7. 12.: 8.05 Mistře, kde bydlíš. O setkání mládeže s Janem Pavlem II. v Paříži (d) 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 Videoklipy pro děti od Mikuláše 11.10 Atlas Charity (d) 11.15, 19.00 Cesty za poznáním 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Dokument z filmového festivalu Kafka 2006 (d) 20.05, 23.20 Lumen 2000 (d) 20.35 Pro víta mundi 21.15 Octava dies 21.50 Po cestách sv. Pavla 2 (d) 22.20 Přírodní záranky Evropy – Flóra a fauna Evropy (d).

Pá 8. 12.: 8.05, 22.30 Po cestách sv. Pavla 2 (d) 8.30 Lumen 2000 (d) 9.05 Klip 9.10, 21.30 Misijní magazín 10.10, 19.00 Cesty za poznáním 10.40 Na koberečku 10.55, 21.15 Atlas Charity (d) 11.00 Přání 11.15 Dokument z filmového festivalu Kafka 2006 (d) 18.05 Pocta papeže

Benedikta XVI. u mariánského sloupu na Španělském náměstí v Římě 19.30 Dětská televize 20.05 Koncert Adash a Janáčkova filharmonie Ostrava 23.00 Noční univerzita.

So 9. 12.: 8.02, 11.55, 20.00 Z dětské duše 8.05 Videoklipy pro děti od Mikuláše 8.20, 19.00 Cesty za poznáním 8.50 Čteme z křesť. periodik 9.00 Sněhurka (f) 10.30 Mezi nebem a zemí 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Božie děti - U nás je advent (d) 20.05 Přírodní záranky Evropy – Nejkrásnější místa Evropy (d) 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (d) 21.25 Mistře, kde bydlíš? O setkání mládeže s Janem Pavlem II. v Paříži (d) 21.55 Poltón klub 22.50 Noční univerzita.

Ne 10. 12.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 Videoklipy pro děti od Mikuláše 9.05 Přání 9.20 Mistře, kde bydlíš? O setkání mládeže s Janem Pavlem II. v Paříži (d) 9.50 Pro víta mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Film pro děti (f) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemova pošta – živě 22.05 Čteme z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Misijní magazín.

Římskokatolická farnost ve Šternberku vás zve na **ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 9. prosince 2006 v jídelně lesnického učiliště na Opavské ulici ve Šternberku**, kterou povede Dr. Vojtěch Eliáš, odborný asistent katedry pastorálních oborů Katolické teologické fakulty v Praze. **Program:** 8.30 – zahájení – ranní modlitba ● 9.00 – I. přednáška – meditace ● 10.30 – II. přednáška – meditace ● 11.30 – radostný růžence ● 12.00 – oběd ● 13.00 – konference, odpovědi na vaše dotazy ● 14.30 – III. přednáška – meditace ● 15.30 – občerstvení ● 16.00 – adorace ve farním kostele, příležitost ke svátosti smíření ● 17.00 – mše svatá ve farním kostele, závěr duchovní obnovy. Zařídíte si účast na obnově tak, abyste neodcházeli přede mší svatou. Duchovní obnova bez mše svaté není úplná a vytrácí se její pravý účel. Přihlášky získáte na faře ve Šternberku, Farní 3, tel.: 585 013 714. Závazně se můžete přihlásit i přes e-mail: farasternberk@seznam.cz. Vyplněnou přihlášku s režijním poplatkem 170 Kč odevzdejte laskavě na faře ve Šternberku nejpozději do 5. prosince 2006!

Matice svatokopecká zve zájemce na **Adventní odpoledne s Mons. Josefem Hrdličkou**, olomouckým světitím biskupem, které se koná v neděli 10. prosince 2006 v 16 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary.

Centrum pro rodinný život v Olomouci zve srdečně rodiny na **zimní pobyt pro rodiče a děti aneb Jak křesťansky prožít příchod Nového roku**. Termín: **27. 12. 2006 – 2. 1. 2007**. Místo konání: Slovensko – Vysoké Tatry, Tatranská Lesná, rekreační středisko – **DĚTSKÝ RÁJ**. Nabídka programu pro rodiče i děti: **Rekreační** – sport a sněžné hrátky všeho druhu, túry, vycházky, koupání v termálech, zábavný a tvořivý program pro děti i dospělé. ● **Duchovní** – ranní a večerní modlitba, dětská mše sv., možnost svátosti smíření a rozhovorů s knězem, silvestrovská bohoslužba. ● Na pobytu bude přítomen kněz. **Cena:** dospělí a děti nad 10 let: 2940 Kč; děti 3–10 let: 2520 Kč (plná penze + ubytování); dospělí a děti nad 10 let: 2640 Kč; děti 3–10 let: 2280 Kč (polopenze + ubytování); děti do 3 let: zdarma (bez nároku na lůžko a stravu). **Informace a přihlášky:** Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc; tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz; přihláška též na www.rodinnyzivot.cz.

Charita Svaté rodiny Luhačovice, Hradisko 100, 763 26 Luhačovice
PRAVIDELNÝ MĚSÍČNÍ PROGRAM PROSINEC 2006

Pro širokou veřejnost, seniory a jejich přátele z Luhačovic a okolních obcí! Všechny programy jsou ZDARMA!!!

KDE: v prostorách Domu s pečovatelskou službou na Strahově, Holubyho 383, 763 26 Luhačovice
KDY: PRAVIDELNĚ v dopoledních hodinách od 9.30 do 11.30 hod.
4. 12. Malé předvánoční zastavení se svátečním slovem pana kaplana Mgr. Martina Vévody.
7. 12. Ozdobné vystřihování s Liduškou Kolářovou. Vytvoříme si vánoční dekoraci.
13. 12. Vánoční posezení s přáteli s ukázkou zdobení perníků ve 14.00 hod.
20. 12. Vánoční čas na Luhačovickém zálesí s PhDr. Blankou Petrakovou.
* * *
KDE: v prostorách Denního stacionáře Charity Luhačovice, Hradisko 100, Luhačovice 763 26
KDY: PRAVIDELNĚ v dopoledních hodinách od 9.30 do 11.30 hod.
11. 12. Vánoční vystřihované dekorace s Ludmilou Kolářovou.
18. 12. Posezení s vánočními příběhy a koledami Mgr. Věrky Gajduškové.
Těší se na Vás aktivizační pracovnice Denního stacionáře, Zuzana Žajdlíková, mobilní telefon: 721 749 791. Rádi zodpovíme všechny Vaše případné dotazy!

„Záračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1 450 Kč, velká (19 mm) – 2 300 Kč. Zlaté růžencové prsteny – cca 2 300 Kč (podle váhy). Zasíláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolke-rova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Celoměstské mariánské večeradlo MKH v Ostravě se koná **11. prosince 2006 v 17.30** v katedrále Božského Spasitele. (Nikoliv 13. 12., jak bylo omylem oznámeno.)

Liturgická čtení

Neděle 3. 12. – 1. neděle adventní

1. čt.: Jer 33,14–16
Ž 25(24),4–5ab.8–9,10+14
Odp.: 1b (*K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši.*)
2. čt.: 1 Sol 3,12–4,2
Ev.: Lk 21,25–28.34–36
Slovo na den: *Vzpřimte se a zdvihněte hlavu.*

Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě Hospodinově, na dlouhé, předlouhé časy.*)
Ev.: Mt 15,29–37
Slovo na den: *Lámal a dával.*

Pondělí 4. 12. – nez. pam. sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 2,1–5
Ž 122(121),1–2.3–4a.(4b–5.6–7)8–9
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
Ev.: Mt 8,5–11
Slovo na den: *Přijdu a uzdravím ho.*

Čtvrtek 7. 12. – památka sv. Ambrože

1. čt.: Iz 26,1–6
Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a
Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 7,21.24–27
Slovo na den: *Ten, kdo činí.*

Úterý 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 11,1–10
Ž 72(71),1–2.7–8.12–13.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkveté spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Lk 10,21–24
Slovo na den: *Zjevil se malíčkým.*

Pátek 8. 12. – slavnost P. Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu

1. čt.: Gn 3,9–15.20
Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4
Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
2. čt.: Ef 1,3–6.11–12
Ev.: Lk 1,26–38
Slovo na den: *Milostiplná.*

Středa 6. 12. – nez. pam. sv. Mikuláše (v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)

1. čt.: Iz 25,6–10a
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Sobota 9. 12. – nez. pam. sv. Jana Didaka Cuauhtloatzina

1. čt.: Iz 30,19–21.23–26
Ž 147(146),1–2.3–4.5–6
Odp.: Iz 30,18 (*Šťastní jsou všichni, kdo doufají v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,35–10,1.5–8
Slovo na den: *Démony vymítejte.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	3. 12.	4. 12.	5. 12.	6. 12.	7. 12.	8. 12.	9. 12.
Antifona	42	42	42	42	1734	1606	42
Žalm	786	786	783	786	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	42	42	1734	1607	42
Antifony	46	828	843	858	874	1608	906
Žalmy	813	828	843	858	874	813	906
Kr. čtení a zpěv	46	50	54	57	1735	1608	66
Antifona k Zach. kantiku	47	51	54	57	1735	1608	66
Prosby	47	50	54	57	1724	1608	67
Záv. modlitba	48	1603	55	1603	1604	1609	67
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	43	123	43
Antifony	44	44	44	44	44	1609	44
Žalmy	818	833	849	863	879	1265	911
Krátké čtení	48	52	55	58	61	1609	67
Záv. modlitba	48	51	55	58	61	1609	67
Nešpory:							
Hymnus	41	41	41	41	1604	1610	41
Antifony	45	49	838	853	868	1611	68
Žalmy	808	823	838	853	868	1649	916
Kr. čtení a zpěv	45	49	53	56	59	1605	69
Ant. ke kant. P. M.	45(C)	50	53	56	59	1605	69
Prosby	46	50	53	56	59	1606	69
Záv. modlitba	48	48	1603	55	1603	1609	71
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1238

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2006 otevřena také o těchto **sobotách v době od 7.30 do 12 hodin**: 9. prosince, 16. prosince.

NOVINKY

SVATOST LAIKŮ VE 20. STOLETÍ

Univ. prof. PhDr. Jaroslav Němec

Nové římské „Martyrologium Romanum“ nebo-li nový seznam církevně uznávaných světců, uspořádaný podle kalendáře z r. 2001, je oproti předšlému z r. 1938 mnohem bohatší – o stovky nových svatých a blahoslavených, kteří žili a zemřeli ve 20. století. Jsou mezi nimi nejen osoby duchovní, ale také velký počet laiků, mučedníků i vyznavačů. A o těchto nových svatých laicích pojednává studie Mons. J. Němce. V dodatku je připojeno několik poznámek z historie apoštolátu laiků.

Brož., A5, 96 stran, 96 Kč

byla jeho vlastním objevem a vynálezem. Úvodní slovo ke sbírce napsal Mons. Pavel Posád, biskup litoměřický.

Brož., 120x200 mm, 152 stran, 139 Kč

**PŘÍRUČKA ČESKÝCH CÍRKEVNÍCH DĚJIN - II.
Doba románské katolicity (1000-1200)**

Prof. ThDr. Bohumil Zlámal

Druhý svazek souhrnného díla erudovaného autora se zabývá organizací, životem a úlohou církve v Čechách a na Moravě v době románské. Text je vybaven mnoha poznámkami a rozsáhlou bibliografií.

Brož., A5, 240 stran, dotovaná cena 297 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VÝBĚR Z HROZNŮ

Josef Javora

Sbírka básní u nás téměř neznámého autora Josefa Javora († 2002), která je malým nahlédnutím do jeho tvorby. Obsahuje zvláště básně z pozdějšího období. Javorova básnická díla nemohla vzhledem k duchovní tematice před r. 1989 oficiálně vycházet, proto se musel autor spokojit pouze se samizdatovým vydáváním. Jak napovídá název sbírky, jedná se zde o ukázkou toho nejlepšího, co vytrysklo ze srdce a uzrálo v tvorbě kněze východního obřadu. Ve sbírce se objevují také fotografie několika kovových plastik z dílny autora, který s kovem rád pracoval a užíval přitom techniku, jež

LITURGICKÉ MEDITACE

Tomáš Špidlík

Pětidílný soubor (s příloženým rejstříkem a přehledem západního i východního kalendáře) zahrnující kompletní meditace Tomáše kardinála Špidlíka nad evangelií pro celý liturgický rok: tři nedělní liturgické cykly A, B, C; feriální evangelia liturgického mezidobí a feriální evangelia doby adventní, vánoční, postní a velikonoční. Čtenáři se tak dostávají do rukou denní průvodce ve slavení liturgického roku. Soubor pěti knih je vložen do kartonového obalu.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., váz., celkem 1554 stran, cena souboru 900 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@matticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.matticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého čj. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@matticecm.cz; <http://www.matticecm.cz>; knihy@matticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, čj. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.